

Türkiye ekonomisine dair pembe hayaller, katı gerçekler

AKP iktidarı, Türkiye ekonomisinin 2017'nin üçüncü çeyreğinde yüzde 11,1'lik büyüme oranı elde etmesini abartılı övgülere konu ediyor. Elde edilen büyümenin gerisinde ülke çapındaki kolay kredi dalgası olduğu, patronlara verilen destekler, teşvikler ve vergi muafiyetleri sayesinde ekonomik durgunluğa geçici çözümler getirildiği ortadadır. Örneğin hükümet kredi dönüşleri olmazsa devlet hazinesini zora sokma riskine rağmen, teşvik paketi ile 250 milyar

TL'lik krediye Hazine garantisi veriyor. Küçük ve orta büyüklükteki işletmeler Kredi Garanti Fonu (KGF) ile destekleniyor. İşsizlik fonu yağmalanıyor. Bütçeden kamu harcamaları azaltılıyor. OHAL kolaylığıyla ekonomi dahil pek çok alana kolayca müdahale ediliyor. AKP'nin tüm bu gayretleri sonucu, yüksek enflasyon, yüksek işsizlik, artan bütçe açığı ve cari açıkla birlikte, faturasını işçi ve emekçilerin ödediği bir ekonomik "büyüme"den bahsedilebiliyor. **s.4**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 02
12 Ocak 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak13.net

Topluma Ortaçağ karanlığı dayatılıyor!

Panzehiri toplumsal mücadeledir!

5

Devlet terörü meşrulaştırılmak isteniyor!

Soylu'nun pervasız açıklamaları son KHK'larla birlikte değerlendirildiğinde, asıl amacın uyuşturucu kullanımı ve satılmasını engellemek olmadığı açıktır.

6

Erdoğan'ın Fransa ziyareti

Dinci-gerici AKP iktidarı ve Erdoğan o denli derin bir açmazın içindedir ki, bunu aşmak için her türlü tavizi vermeye hazırdır.

20

Suriye krizi ve hegemonya mücadelesi

Suriye savaşı emperyalist devletler arası mücadelenin öne çıkan cephesinden başka bir şey değildir. Geleceği, mücadelesinin alacağı biçime bağlıdır.

Devrimci bir sınıf hareketi yaratmak! - D. Yılmaz

s.12

Ekim Devrimi ışığında: Kadınlar ve toplumsal devrim

s.16

Topluma Ortaçağ karanlığı dayatılıyor!

Panzehiri toplumsal mücadeledir!

“Dinci gericiilik akımları AKP iktidarı öncesine kadar Diyanetin kaldırılmasını hararetle isterlerdi. Onu devletin elinde dinsel etki alanını kontrol etmenin, dolayısıyla kendi etkilerini sınırlamanın bir aracı sayarlardı. Ama aynı araç kendi ellerine geçtiğinden beri, halen onu bugüne dek görülmemiş ölçülerde, bu arada adeta resmi bir fetva kurumu olarak etkin biçimde kullanıyorlar.” (Tarihsel temelleriyle Türkiye’de dinsel gericiilik, H. Fırat)

Diyanet fiilen İslami gerici iktidarın “fetva” kurumu gibi davranıyor. Akıldışı fetvalarla işi ifrata vardiyan bu kurum, Ortaçağ gericiliğine taş çıkartıyor. Tek adam diktası tahkim edilirken Diyanetin bu kadar öne çıkması tesadüf olmasa gerek.

Toplumun geniş kesimlerinde tepki uyandıran fetvalar verdiğinde bile Diyanete kalkan olan Tayyip Erdoğan AKP’si, Ortaçağ karanlığını topluma dayatma hamlesinin tepeden planlandığına işaret ediyor. Son fetvasını kız çocuklarının 9, erkek çocuklarının 12 yaşında evlenebileceği üzerine veren Diyanet, her tür insani ve ahlaki değeri ayaklar altına alacak kadar pervasızlaşmış bulunuyor.

BÜTÇESİ ON İKİ BAKANLIĞI GERİDE BIRAKTI

2018’de Diyanet İşleri Başkanlığı’na oniki bakanlığın bütçesinden daha fazla para ayrılacağı açıklandı.

Son on yıldır Diyanetin bütçesi genelde sekiz-dokuz ayda tüketiliyor. Kalan üç-dört ay için ek bütçe sağlanıyor. Hem bütçeyi hortumlayan hem sermayenin organik bir paçası haline gelen bu kurum binlerce işyerine sahip. Camilerin çoğunun alt katlarında büyük süpermarketler faaliyet gösteriyor. Yani vergi vermeyen, elektrik ve su faturası ödemeyen, zerre kadar değer üretmeyen bu kurum, emekçilerin ürettiği toplumsal servetten büyük bir paya el koyuyor. Diyanetin başındaki zatın makam

aracının da bir milyon (eski paraya göre bir trilyon) değerinde olduğu biliniyor

HIRSIZLIĞA, YOLSUZLUĞA, RÜŞVETE FETVA YOK!

Kirli ellerini kadınların ve çocukların bedenlerinden çekmeyen Diyanet, olur olmaz, ilgili ilgisiz her konuda fetva yayınıyor. Pervasızca gündemde tutulan bu kurum, toplumsal yaşamı Ortaçağ zihniyetiyle yeniden düzenleme planının temel araçlarından biridir. Kurumun başındaki zat her alanda konuşuyor, ancak konu yolsuzluk, rüşvet, hırsızlık, ayakkabı kutularındaki dolarlar, Malta-Man adalarına para kaçırma olunca, tek kelime etmiyor.

Her konuda ahkam kesenlerin konu yolsuzluk, rüşvet vb.’ne gelince suskunluğa gömülmeleri, kendilerinin de bu kirli kaynaktan besleniyor olmalarındandır. Çocuk tecavüzleri konusunda konuşmaktan imtina edenlerin çocukların bedenlerini “cinsel nesne” ilan etmeleri ise çürüme ve yozlaşmanın dipçukuruna battıklarının ispatıdır. Burjuvazi ne kadar yoz bir sınıfsa, artı-değerden pay alarak ona hizmet edenler de aynı şekilde yozlaşmaya mahkumdur. Bugün bu kurumda yaşanan da budur.

MİSYONU TOPLUMSAL MÜCADELEYİ ÖNLEMEK

Feodal sistemi yıkmak için mücadele ederken dine karşı devrimci tutum alan burjuvazi, mülk sahibi sömürücü sınıf konumuyla iktidarı ele geçirdiği andan itibaren dini istismar etmeye başladı. Dünyada olduğu gibi Türkiye’de de süreç böyle işlemiştir. Emperyalist-siyonist güçler ile Türkiye burjuvazisi ise, 21. yüzyılın başında İslami gerici iktidara taşındılar. 15 yıldır bir kabus gibi ülkenin üzerine çöken burjuva gericiliğinin bu en bağınaz temsilcileri, düzenin tetikçiliğinden düzenin efendileri konumuna yükseltildiler.

Burjuvazinin İslami gerici akımı ikti-

dar taşıyıp dikta rejimine yol vermesi, Diyanetin bütçeyi hortumlamasına göz yumması, sistemin böyle bir yönetime mahkum hale gelmesinden kaynaklanıyor. Artık TÜSIAD’da temsil edilen modern burjuva kesimi bile anayasası çöpe atılmış bir yönetime de, Diyanetin meczuplarına da katlanıyor. Zira toplumsal mücadeleyi önleyebilmek, emekçilerin sınıfsal kimliğini yozlaştırıp kaderciliğin karanlık dehlizlerine sürükleyebilmek için din bezirganlarına, inanç istismarcılarına muhtaçlar.

KARANLIĞIN KAYNAĞINI KURUTMAK İÇİN ANTI-KAPİTALİST MÜCADELE!

“Burjuvazinin sosyal uyanışa ve mücadeleye, dolayısıyla sol gelişmeye ve devrimci dalgaya karşı özel bir tarzda teşvik edilip beslenen dincilik ile şoven milliyetçilik akımları bu ikili özelliğe bir arada sahiptirler. Dincisi milliyetçi, milliyetçisi dinciydi. Bugün birbirleriyle bu kadar kolay buluşmalarının gerisinde aynı zamanda bu var.” (agm)

Bugün toplumsal mücadelenin önündeki temel engellerden biri, gericiğin bu en bağınaz iki temsilcisinin ittifakıdır. Başa getirildiği günden itibaren AKP’nin stepnesi olan Devlet Bahçeli MHP’sinin tam desteği olmasaydı, İslamcı gericilerin bu kadar pervasızlaşmaları mümkün olmazdı.

Dinci-faşizmin odağı haline getirilen AKP iktidarı ekonomik, sosyal, siyasal, ideolojik, kültürel vb. tüm alanlardan saldırmaktadır. Buna rağmen kapitalist baskı ve sömürüyü ağır biçimde yaşayan işçiler ve emekçiler üzerinde şoven-dinciliğin ideolojik etkisi devam etmektedir. Bu etkiyi kırabilmenin, bu kaba saldırıyı püskürtmenin tek yolu toplumsal mücadeledir, devrimci sınıf hareketidir. Anti-kapitalist mücadele yükseltilmeden, işçi ve emekçiler bizzat sosyal mücadeleler içerisinde eğitimden geçip bilinçlenmeden, ne bağınaz dinciliğin ne de şoven milliyetçiliğin etkisi parçalanıp, tarihin çöplüğüne atılabilir.

Arkasında ABD emperyalizmi var!

“Dünyada, özel olarak Türkiye’de dinsel gericiğin güç kazanmasının gerisinde başından itibaren emperyalizm, özellikle de Amerikan emperyalizmi var. ‘60’lı yıllardan itibaren Türkiye’de dinci parti gerekli düşüncesi CIA uzmanlarının hazırladığı raporun önerisiydi. ‘70’li yıllarda ‘Yeşil kuşak’ projesi, Sovyetler Birliği’ni kuşatmaya yönelik emperyalist bir politika ve plandı. Amaç İslami dinsel gericiği komünizme karşı etkili bir silah olarak kullanmaktı. Ha keza, 12 Eylül cuntasının arkasında Amerikan emperyalizmi vardı ve bunun dinin önünün en çok açıldığı bir tarihsel dönem olduğunu biliyoruz.

“Bütün bunları ‘90’lı yıllarda ‘İlimli İslam’ projesi tamamladı. Yine Amerikan emperyalizminin bir projesidir. Bu proje çerçevesinde Tayyip Erdoğan, daha henüz İstanbul belediye başkanı iken, geleceğin ‘İlimli İslami lideri’ olarak CIA uzmanları tarafından hazırlanmaya başlandı. Amerikan bünyeliklikleri, konsoloslukları onunla özel ilişkiler kurdular, güç, cesaret ve yön verdiler. Bu ilişkilerin ve çabaların bir sonucu olarak, AKP, bugün bütün açıklığı ile ortaya çıktığı gibi, emperyalizmin ve siyonizmin bir proje parçası olarak gündeme geldi ve çok geçmeden iktidar gücü düzeyine ulaştı.”

(Tarihsel temelleriyle Türkiye’de dinsel gericiilik, H. Fırat)

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/02 * 12 Ocak 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak13.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Okullarda gerici adımlar tırmanıyor

AKP iktidarı, hız kazandırdığı sömürü ve kölelik uygulamalarına biat edecek "dindar ve kindar nesil" yetiştirme doğrultusunda adımlar atıyor. Dinci gericilik, iktidarda olmanın da rahatlığıyla, eğitimin her kademesinde kendi köhneleşmiş zihniyetini egemen kılmak için pervasız uygulamalara imza atmaya devam ediyor.

Öyle ki, 10 yaşındaki öğrencilere "ümmet bilinci, şehitlik ve şehadet" gibi gerici kavramlar okullara gönderilecek vaizler eliyle aşılana çalışılırken, liselerde de "TÜBİTAK projesi" adı altında bu gericiliği hakim kılmaya çalışan anketler yapılıyor. İl ve ilçe milli eğitim müdürlükleri ve müftülük, Diyanet gibi dini kurumlarla protokoller imzalanarak çocuk ve gençlerin zihinleri bu kurumlara teslim ediliyor.

OKULLARDA "MİLLİ VE MANEVİ DEĞERLER" VAAZLARI

Diyanet İşleri Başkanlığı bu doğrultuda 81 ile gönderdiği yazı ile "Aile ve Dini Rehberlik Büroları"nın 2018 yılında çocuklara anlatılmak üzere "milli ve manevi değerler" başlığı altında "Şükür, hamd, felaket anında sabır, iyilik anında özveri, özveri, fedakârlık, kahramanlık, ümmet ve millet bilinci, aidiyet, adil davranış İslam, şehitlik ve şehadet, sabır eğitimi, sevdiklerimizden infak, duanın kabul olması" gibi başlıkları belirledi. Diyanetin talimatı ile müftülükler de okullarda çocuklara "milli ve manevi değerler"le ilgili vaaz vermek üzere görevlendirmelere gitti. Çanakkale Valiliği'nin onay vermesi üzerine 8-19 Ocak tarihleri arasında okullarda 10 yaşındaki çocuklara vaazlar verileceği öğrenildi.

"TÜBİTAK PROJESİ" ADIYLA GERİCİ ANKET

Manisa'nın Turgutlu ilçesindeki 4 lisede ise "TÜBİTAK projesi için" denilerek 9 ve 10. sınıf öğrencilerine "Günlük hayatta dini değerleri anlamlandırma ve öğrencilerin İslam dinine bakışı" projesi kapsamında anket yapıldı.

Öğrencilere sorulan dini sorular arasında "Evleneceğiniz kişi sizinle aynı dinden olmalı mıdır?", "Dini cemaatler olmalı mıdır?", "Kız ya da erkek kardeşinizin başka din veya mezhepten biriyle evlenmesini onaylar mısınız?" gibi sorular yer aldı. İkinci ankette de öğrencilere "İnanan kişinin dini uğruna birtakım zorluklara katlanması gereklidir", "İslam ülkelerine liderlik yapacak bir halifenin olması gereklidir", "Türkiye'de İslam dininin anlaşılmasında ve öğretilmesinde engeller vardır", "Evleneceğim kişi dindar olmalıdır" ve "Birey hayatını dine göre düzenlemelidir" gibi ifadeler sırala-

arak, 'katılıyorum' veya 'katılmıyorum' cevaplarını vermeleri istendi.

Olayın tepkilere konu olması üzerine Manisa İl Milli Eğitim Müdürü Recep Dernekbaş "TÜBİTAK projesi zannedilerek böyle bir şey imzalanmış ve biz şu an durdurduk. Gereğini yapıyoruz. Bize içeriğini söylemediler" iddiasında bulundu.

4-6 YAŞ GRUBU ÇOCUKLARA "KURAN KURSU EĞİTİM PROGRAMI"

Öte yandan Malatya İl Milli Eğitim Müdürlüğü ile Malatya Müftülüğü arasında da, okul öncesinde kayıtlı 4-6 yaş grubu çocukların "Kur'an Kursu Eğitim Programı"na tabi tutulması için protokol imzalandığı ortaya çıktı.

Konuyla ilgili basın toplantısı düzenleyen Eğitim Sen Malatya Şube Başkanı Tarık Kaya "Malatya'da okullara gönderilen yazıyla 9 Ocak 2018 tarihine kadar kurslara katılacak öğrencilerin listelerini göndermeleri talep edilmiştir. Türkiye'de

yasal olarak zorunlu din dersi 4. sınıfta başlıyor olsa da, İl Milli Eğitim Müdürlüklerinin müftülüklerle protokol imzalanarak bu derslerin seviyesini 4 yaşına kadar indirmesi, eğitim bilimi ve çocukların zihinsel gelişimi açısından son derece sakıncalıdır. Protokolle, anaokullarında eğitim gören 4-5 yaş grubu çocuklara haftada 6 saat 'dini eğitim' verileceği belirtilmektedir. Din eğitimi faaliyetlerinde kullanılacak materyal ve etkinliklerin hazırlanması ve öğretim programlarının uygulanması ve denetiminin Müftülüğe bırakılması dikkat çekicidir" dedi.

"TEK TİP TOPLUM İSTİYORLAR"

4-6 yaş grubundaki çocuklara zihinsel gelişimleri açısından en hassas olduğu dönemde dini eğitim verilmek istenmesinin Türkiye'de devlet eliyle dinselleştirme politikalarının geldiği noktayı gösterdiğini vurgulayan Kaya "Her türden dini inancı istismar ederek çocuklarımızı ve toplumu 'tek din, tek mezhep' anlayışı üzerinden 'tek tip' hale getirmeye çalışma girişimleri kabul edilemez. Bu nedenle fiilen 'sıbyan mektebi' işlevi gören protokol derhal iptal edilmelidir" dedi.

OKULLARA 'RESMİ' YAZIYLA SABAH NAMAZI ÇAĞRISI

İstanbul'un Kağıthane ilçesinde de okullara "Cami Gençlik Buluşması" konulu resmi yazı gönderildi.

İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından gönderilen yazıda, geçtiğimiz 7 Ocak Pazar günü İstanbul Müftüsü Hasan Kamil Yılmaz'ın katılımıyla "sabah namazı buluşması"nın okulda duyurularak okul idarecileri, öğretmenler ve öğrencilerin katılımının sağlanması istendi.

Diyanet yandaş medyada kendini "savundu"

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın internet sitesinin Dini Kavramlar Sözlüğü bölümünde nikah tanımı yapılırken "9 yaşındaki kız çocuklarının evlenebileceğine" dair ifadeler yer verilmesi, toplumun geniş bir kesiminin tepkisini çekti. Tepki üzerine ifadeyi internet sitesinden kaldıran Diyanet, şimdi de manipülasyonla savunma yapmaya başladı.

Yandaş medyadan Sabah gazetesine konuşan Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş, tepkileri değerlendirirken "kendilerine söylenenlerin iftira olduğunu" öne sürdü ve "Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından kız çocuklarının 9 yaşında evlendirilebileceğine dair bir fetva ne geçmişte ne de bu dönemde hiçbir zaman verilmemiştir" dedi.

İçeriği ve gericilik için tuttuğu yer nedeniy-

le açıklamalarının kamuoyunda "fetva" olarak anılmasını manipülasyon malzemesine çeviren Erbaş, "Sizin de belirttiğiniz gibi böyle bir iddia hem yalan ve hem de iftiradır. Başkanlığımızda fetvalar Din İşleri Yüksek Kurulu tarafından verilir. Bu iftirayı zorlama birtakım çabalarla oluşturdukları görülmektedir" diye konuştu.

Buna karşın, Erbaş, 9 yaşındaki kız çocuklarının evlendirilmesine ilişkin ifadenin Diyanet Yayınları arasında çıkan Dini Kavramlar Sözlüğü referans alınarak yazıldığını itiraf etti. Erbaş şunları söyledi: "15 yıl önce yazılmış ve Diyanet Yayınları arasında çıkan Dini Kavramlar Sözlüğündeki 'Büluğ' teriminden hareket edilmiştir. Terim tıbbî ve biyolojik bir açıklamaya tâbî tutulmaktadır. Kızların ergenlik yaşlarının 9'da, erkeklerin ise 12'de başladığı belirtilmektedir."

Türkiye ekonomisine dair pembe hayaller, katı gerçekler

AKP iktidarı, Türkiye ekonomisinin 2017'nin üçüncü çeyreğinde yüzde 11,1'lik büyüme oranı elde etmesini abartılı övgülere konu ediyor. Öyle ki, Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekci 'ekonomimiz uçtu' diyerek manipülasyonun sınırlarını zorluyor. Konunun uzmanları ise bu büyümenin kalitesi ve sürdürülebilirliğine ilişkin soru işaretlerine dikkat çekiyorlar.

Elde edilen büyümenin gerisinde ülke çapındaki kolay kredi dalgası olduğu, patronlara verilen destekler, teşvikler ve vergi muafiyetleri sayesinde ekonomik durgunluğa geçici çözümler getirildiği ortadadır. Örneğin hükümet kredi dönüşleri olmazsa devlet hazinesini zora sokma riskine rağmen, teşvik paketi ile 250 milyar TL'lik krediye Hazine garantisi veriyor. Küçük ve orta büyüklükteki işletmeler Kredi Garanti Fonu (KGF) ile destekleniyor. İşsizlik Fonu yağmalanıyor. Bütçeden kamu harcamaları azaltılıyor. OHAL kolaylığıyla ekonomi dahil pek çok alana kolayca müdahale ediliyor. AKP'nin tüm bu gayretleri sonucu, yüksek enflasyon, yüksek işsizlik, artan bütçe açığı ve cari açıkla birlikte, faturasını işçi ve emekçilerin ödediği bir ekonomik "büyüme"den bahsedilebiliyor.

Konunun uzmanlarınca 2017'de patronlara verilen sektörel teşvik ve destek paketlerinin etkisinin sona ermesi ve Orta Vadeli Programa göre 2018'de daha sınırlı kullanılacak olması, döviz kuru şokunun devamı ve yüksek enflasyon gibi etkenlerin ülke ekonomisini fazlasıyla kırılgan hale getireceği genel kabul görüyor. Ayrıca ekonomi uzmanlarının yaptığı vurgularda Türk bankalarının, Kredi Garanti Fonu üzerinden başka bir büyük kredi enjeksiyonu için fon tabanına sahip olmadığı belirtiliyor. Tüm bunlarla birlikte 2018'de büyümede yavaşlamanın kaçınılmaz olduğu ifade ediliyor.

TÜSİAD başkanı ise, yaptığı açıklamada büyümenin niteliği hakkında şu itirafı bulundu; "İç talep ile büyümenin sonucu olarak; dış borç artıyor, finansman kalitesi düşüyor, enflasyon yükseliyor. Riskleri azaltmak yerine arttıran bir büyüme." Öte yandan patronlar 2017'de ihracatta da işlerin iyi gitmediğinden, Türkiye'nin yaşanan gerginlikler nedeniyle en önemli pazarı olan AB'ye olan toplam ihracatında gerileme yaşandığından şikâyet ediyorlar.

Cari açığı 41,9 milyar dolara çıkmış Türkiye'de yabancı yatırım, on yıl öncesine göre neredeyse yarıya yarıya düşmüş, enflasyon son 14 yılın rekoruna ulaşmış

2018'de Türkiye kapitalizmi zor bir döneme girerken, fatura yine işçi ve emekçiye kesilecektir. Kamu harcamalarının daha da kısılarak sosyal yıkımın artması, vergilerin ve zamların artan yüküyle birlikte sefaletin derinleşmesi sonucu bedel ödeyen yine işçi ve emekçiler olacaktır.

durumda. Türk Lirası'nın dolar karşısında değer kaybetmesi sürerken işsizlik ise artmaya devam ediyor. Tüm bunlara rağmen ekonomiye dair olumlu beklentiler ancak AKP tarafından propaganda malzemesi olarak pompalanıyor.

ULUSLARARASI SERMAYE UYARIYOR

Uluslararası Finans Enstitüsü tarafından oluşturulan ve ülkelerin kırılgan bölgelerini birbirleriyle karşılaştıran 'sıcaklık haritası'na göre, ekonomisi 20 göstergeden 8'inde kırmızı alarm veren 'en kırılgan' ülke Türkiye ve Ukrayna oldu. Ülkelerin kırılganlıkları dış finansmana bağımlılık, yerel reel ve finans sektörlerindeki kırılganlıklar ve uygulanan politikaların kredibilitesi ve siyasi istikrar olarak değerlendiriliyor.

Dünyadaki en büyük 4 denetim firmasından biri olarak görülen KMPG'nin Türkiye ofisinin üç ayda bir yayımladığı Bakış'ın son sayısında ise, "Risk unsurlarının da etkisiyle büyüme, enflasyon, cari açık, işsizlikle ilgili sinyaller kritik" denilmektedir. Gelir adaleti ve bölgesel gelir dağılımındaki olumsuz tabloya işaret edilerek, en zengin yüzde 10'un geliri ile en yoksul yüzde 10'un geliri arasındaki uçurumun 1,77 puan artarak 38,52 kata yükseldiği belirtiliyor. Son iki yılda yüzde 5'lik gelir dilimlerine göre tüm gelir gruplarının payı azalırken, sadece en zengin yüzde 5'lik dilimin payının arttığına dikkat çekiliyor. En zengin yüzde 5'in payı iki

yılda 1,80 puan artarken, toplam gelirden aldığı pay ise nüfusun yüzde 45'inin gelirinden fazladır.

Kredi derecelendirme kuruluşu Fitch ise, ülke notuna en fazla etkide bulunacak unsurun siyaset olduğunu vurguluyor. Economist dergisinde yayınlanan bir makalede ise, "Siyasi karışıklık yılları, terör saldırıları, ortaklarla kavgalar ve son olarak Amerika'nın, İran'a yönelik ambargoları deldiğinden şüphelenilen Türk bankalarına yönelik ceza vereceğine dair korkular da ülkenin kuruna zarar verdi" denilerek Türkiye'nin siyasetine ilişkin kaygılar dile getiriliyor. Devamında, "Türk bakanlar on yıldır ekonomik reform sözü veriyor ancak her seferinde bunu gerçekleştirmede başarısız oluyor. Ekonomi 2017'de tam kapasite çalışıyordu. Şimdi, yakıtı bitmeye başlıyor" diye uyarıyor.

Erdogan AKP'si tarafından "istikrar" ve "ekonomik büyüme" üzerinden sermayeye verilen vaatlerin ne denli "kırılgan" olduğu ortadadır. Geline yerde AKP gericiliğinin politikalarıyla ülke içinde ciddi siyasal kriz dinamikleri biriktirmektedir. Toplumda ekonomiyi sorun görenlerin oranı % 23'le son 3 yılın zirvesine çıkmıştır. OHAL hukuksuzluğu ise yaşanan sorunları derinleştirmektedir. AKP'nin vaat ettiği "istikrar" balonu sönerken, ülkede "her an her şey olabilir" ruh hali belirgin hale gelmektedir. Dış politika planında ise gerek ABD gerekse

AB ile ilişkilerdeki gerginliklerin getireceği siyasal risklerin 2018'e nasıl yansıtacağı ve bunun ekonomiye etkisinin ne olacağı belirsiz.

Hal böyleyken sermaye sınıfının, yeni pazar arayışları ya da yeni yatırımcı çekmek için ülkede istedikleri reformları AKP'nin karşılama potansiyeli giderek düşmektedir. Demokratik alanda reform yapma "lüksü" olmayan, OHAL'siz bir seçime gidemeyeceğinin farkında olan AKP'nin, ekonomik alanda da beklentileri karşılaması zor gözükmektedir. Zira uyguladıkları politikalarla borçlanarak ve kamu varlıklarını satarak ilerleyen Türkiye kapitalizminin kriz dinamiklerine sürekli yenilerini ekliyorlar. Son 10 yılda Türkiye'nin hazine borcu, KİT'lerin borçları, belediyelerin banka borçları, özel kesimin ve hane halkının borçlarında olağanüstü artışların olması, cari açığın yükselişi, işsizlik artışı ve enflasyonun yükselişi 2018'de de artarak sürecektir.

2018'de Türkiye kapitalizmi zor bir döneme girerken, fatura yine işçi ve emekçiye kesilecektir. Kamu harcamalarının daha da kısılarak sosyal yıkımın artması, vergilerin ve zamların artan yüküyle birlikte sefaletin derinleşmesi sonucu bedel ödeyen yine işçi ve emekçiler olacaktır. Bu tabloyu değiştirecek olan ise devrimci sınıf mücadelesidir. Düşük ücretlere, yoksulluğa, işsizliğe itilen işçi ve emekçilerin tepkileri örgütlenebildiği ölçüde bu başarılı olabilir.

Uyuşturucuyla mücadele yalanıyla, devlet terörü meşrulaştırılmak isteniyor!

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun kolluk kuvvetlerine uyuşturucu satıcıları üzerinden "yakaladığınızın bacaklarını kırın" çağrısı yapması, geçtiğimiz hafta Türkiye kamuoyunda bir hayli tartışma yarattı, tepkilere konu oldu. Soylu'nun açıklamaları, kolluk güçlerine yargısız ve yerinde infaz gerçekleştirme çağrısı olarak değerlendirildi. Gelen tepkiler üzerine AKP tarafından yapılan açıklamalar ile Soylu'nun açıklaması meşru ve normal gösterilmeye çalışıldı. Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın bu sözlerle ilişkin; "Hem terörle hem uyuşturucuyla ve diğer suç türleriyle mücadelede bir kararlılık ifadesidir ve bunu emniyet görevlilerine söylüyor. Bunu başka yerlere çekmek ancak kötü niyetle izah edilebilir. Bu mücadelede kararlılık vurgusu son derece önemlidir" dedi.

Dolayısıyla Soylu'nun pervasız açıklamaları son KHK'larla birlikte değerlendirildiğinde, asıl amacın uyuşturucu kullanımını ve satılmasını engellemek olmadığı açıktır. Çünkü sermaye düzeninin gerçekte uyuşturucu satıcıları ile esaslı bir sorunu yoktur. Zira uyuşturucu ve benzeri sorunların kaynağı bizzat kapitalist sistemin kendisidir. Dolayısıyla bu gibi saldırgan açıklamalar ilerici-muhafız kesimleri hedef almaktadır. Diğer taraftan kısa bir zaman önce de Kılıçdaroğlu'na mafya jargonuyla "sen bittin" diyen Soylu'nun mafyatik ilişkileri zaten bilinmektedir.

*

Sermaye devletinin uyuşturucuyla mücadele yalanı medyatik operasyonlardan, torbacıların ve uyuşturucu kullananların gözaltına alınıp tutuklanmasından ibarettir. Uyuşturucu baronlarına dokunulmamaktadır. O medyatik uyuşturucu operasyonları bu gerçeği saklamak içindir. Çünkü uyuşturucu trafiği bizzat devletin kontrolindedir. Tıpkı fuhuş, tarihi eser ve altın ticareti, hatta büyük oranda silah kaçakçılığı gibi. Uyuşturucu ticareti de kapitalist sistemin bir başka serbest ticaret şeklidir. Hatta o

İşçi ve emekçilerin ruh sağlığını bozan, onları kolay cinnet geçirebilir, cinayet işleyebilir, uyuşturucu kullanabilir, intihar edebilir hale getiren toplumsal eşitsizliklere neden olan kapitalist sistemdir.

kadar serbesttir ki sol muhalefetin, Alevi ve Kürt emekçilerin yaşam alanlarında, uyuşturucu, fuhuş ve alkol devlet güçleri tarafından bilerek yaygınlaştırılmaktadır. İddia edilen yalanların aksine, uyuşturucu ticaretinde devletin kendisi bu trafiği kontrol etmekte, adeta trafik polisliği yapmaktadır. Mafyalaşmış devlet gerektiğinde "racon" kesmekte, kimine "geç", kimine "dur" demektedir.

BM verilerine göre, Türkiye'de uyuşturucu kullanımı 2011-2017 arasında, 6 yılda 17 kat artmıştır. Diğer taraftan kullanım yaşı da 10'a kadar düşmüştür. BM Uyuşturucu ve Suç İle Mücadele Dairesi'nin (UNODC) verilerine göre de, sentetik uyuşturucu kullanımı sonucunda yaşanan ölümlerde Türkiye, Avrupa ülkeleri arasında birinci sırada yer alıyor. UNODC'nin son raporuna göre, uyuşturucu kullanımı Türkiye'de son 3 yılda yüzde 20 artarak 1,5 milyona dayandı. Bunlar sadece bilinebilen rakamlardır. Gerçekte ise tablo çok daha ürkütücüdür.

Haklarında adli işlemler yapılanların, hapse atılanların sayısı on binlerle ifade edilmektedir.

Diğer taraftan, bu nasıl bir uyuşturucu ile mücadeledir ki, Sağlık Bakanlığı 2017 Merkezi Bütçe Sunumu'na göre AMATEM ve ÇEMATEM'lerde sadece 919 tedavi amaçlı yatak bulunmaktadır. Yani "uyuşturucu ile mücadele ediyoruz" diyen devlet, uyuşturucudan kurtulmak isteyenlere yardım etmemektedir. Aksine uyuşturucu ile mücadele yürüten ilerici, devrimci güçler bizzat devlet tarafından engellenmektedir. Uyuşturucu satıcıları tarafından öldürülen Hasan Ferit Gedik davası sadece bir örnektir buna.

Ayrıca uyuşturucu kullanımının bir de sosyolojik tarafı vardır. Bu zehrin yaygınlaşmasının en büyük nedeni de budur. Bizzat Türkiye Emniyet Genel Müdürlüğü KOM Daire Başkanlığı'na bağlı Türkiye Uyuşturucu ve Uyuşturucu Bağımlılığı İzleme Merkezi'nin (TUBİM) yaptığı araştırma insanları uyuşturucuya teşvik eder.

nin kim olduğunu ele vermektedir. Bu araştırmaya göre uyuşturucu kullananların yüzde 64.81'i ilkökul mezunu, yüzde 49.31'i işsiz, yüzde 31.93'ünün düzenli bir işi yok, yüzde 2.26'sı öğrencidir. Yani yoksul sınıfa mensup olan, eğitim ve çalışma hakkı engellenenlerdir. Bu suçla hapse atılanlar da çok büyük oranda yoksullardır. Burjuva sınıfa mensup olanların uyuşturucu nedeniyle gözaltına alınması, tutuklanması ve tahliye olması da bir başka medyatik olaydır. Tıpkı Deniz Seki ve diğerleri gibi... Yoksulları bu suça iten sermaye düzeni ve medyası, yoksulların zaten karanlık hayatlarını bu sicilleri nedeniyle daha da karartırken, bu burjuva baylar ve bayanların namına nam katmakta, şöhretlerini daha da arttırmaktadır.

Sık sık toplumun ruh sağlığının bozulduğunu söyleyen haberler karşımıza çıkmaktadır. Uyuşturucu, antidepresan kullanımının, intihar vakalarının sürekli artması gibi. İşçi ve emekçilerin ruh sağlığını bozan, onları kolay cinnet geçirebilir, cinayet işleyebilir, uyuşturucu kullanabilir, intihar edebilir hale getiren toplumsal eşitsizliklere neden olan kapitalist sistemdir.

Bu sistemin mafya ağıyla politika yapan, tetikçilerine "gur emri" veren siyasetçileri de işte bu düzeni korumaktadır. İnfaz emirleri ise esas olarak bu toplumsal adaletsizliklere son vermek isteyenlere yönelik bir tehdittir.

OHAL 6. kez uzatılacak

OHAL eliyle her türlü kuralsızlığı kural yapan ve saldırılarını sınırsız şekilde sürdüren dinci-gerici AKP iktidarı, OHAL'i 6. kez uzatmaya hazırlanıyor.

8 Ocak'ta yapılan Bakanlar Kurulu toplantısının ardından Bekir Bozdağ, OHAL'in uzatılacağını şu sözlerle dile getirdi:

"OHAL bir defa daha uzatılacak. Önümüzdeki Milli Güvenlik Kurulu'nun gündeminde muhtemelen yer alacak ve arkasından toplanan Bakanlar Kurulu, OHAL'in uzatılmasına karar vere-

cek. Bu da parlamentoda görüşüldükten sonra yürürlüğe girecektir."

15 Temmuz darbe girişimini "Allah'ın lütfu" ilan ederek OHAL eliyle kendisinden olmayan her kesime saldıran gerici iktidar 21 Temmuz 2016'dan beri OHAL ile ülkeyi yönetiyor.

OHAL; AKP'nin "3 ay içinde sona erecek" söylemlerinin aksine; 19 Ekim 2016, 19 Ocak 2017, 19 Nisan 2017, 21 Temmuz 2017 ve 17 Ekim 2017 tarihlerinde 3'er aylığına uzatılmıştı.

Erdoğan'ın Fransa ziyareti

Sermaye devleti geçtiğimiz yıl başta Almanya ve Hollanda olmak üzere birçok Avrupa ülkesiyle, Erdoğan'ın özel katkısıyla ciddi gerilimler yaşamıştı. Önce Almanya ile mülteciler sorunu konusunda, ardından Erdoğan'ın seçimlerde oy devşirmek amacıyla bu ülkede mitingler yapmasına izin verilmemesi nedeniyle karşı karşıya gelinmişti. Erdoğan'ın Alman hükümetinin bu tutumunu bir "Nazi uygulaması" olarak nitelemesi ilişkileri iyice germişti.

Türkiye, Avrupa Birliği ülkeleri, en çok da Almanya ile, vazgeçemeyeceği ekonomik-ticari ilişkilere sahip. Öte yandan saldırgan ve maceracı dış politikaları yüzünden bulunduğu coğrafyada ve dünyada büyük bir yalnızlık yaşıyor. Bu nedenle AB ile, özellikle de AB'nin motor gücü olan Almanya ve Fransa ile ilişkileri normalleştirmek yakıcı bir ihtiyaç haline gelmişti.

Erdoğan önce AB üyesi olma dışında bir rolü olmayan Polonya'yı ziyaret etti. Onu, fiyasko ile sonuçlanan Yunanistan ziyareti izledi. Ocak ayı başında ise Fransa ziyareti gerçekleştirdi. Dikkati çeken bir diğer gelişme, eş zamanlı olarak Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'nun Alman meslektaşı Sigmar Gabriel tarafından, üstelik evinde ağırlanması oldu.

MACRON'UN SÖYLEDİKLERİ, ERDOĞAN'IN ANLAMAK İSTEMEDİKLERİ!

Fransa Cumhurbaşkanı Macron, Erdoğan'ı ünlü Elize Sarayı'nda kabul etti. Fransız diplomasisinin inceliklerini de kullanarak, ne söylemek istiyorsa dile getirdi. Her defasında yinededikleri, Avrupa'nın ortak değerleri olarak kodladıkları düşünce ve ifade özgürlüğü, tutuklu gazeteciler sorunu, muhaliflere karşı tutum vb. konulara değindi. Macron tüm bunları, AB'nin en çok gözettiği değerler

olduğuna bağlamayı ihmal etmedi.

Erdoğan ziyaret sırasında bunların kendisine hatırlatılacağını biliyordu, dolayısıyla hazırlıklıydı. Macron'un söylediklerini sükunetle dinledi. Konuşmasında bu hususlara değinmekten özenle kaçındı. Zira Fransa'ya ilişkileri gelecek yeni tartışmalar için değil, AB ile karşılıklı kirli çıkarılara dayalı ilişkilerini mümkünse onarmak için gelmişti. Bunun için en uygun ülke her şeye rağmen Fransa idi.

Erdoğan bir gazetecinin sorusuna verdiği agresif cevaplar dışında, ziyaret sırasında büyük ölçüde amacına uygun davrandı. Ancak bu yandaş medyanın ve uyuşturulmuş tabanın alışkın olduğu bir durum değildi. Erdoğan onların bu yönlü merak ve rahatsızlıklarını, "Macron'un söylediklerini anlamak istemedim" diyerek savuşturdu.

KIRLI ÇIKARLAR, KIRLI HESAPLAR!

Bugün geçmişteki gibi, ABD'nin tar-

tışmasız olarak başını çektiği bütünlüklü bir batıdan söz etmek mümkün değil. Diğer batılı emperyalistler geçmişte belli kayıtlarla ABD'yle birlikte hareket ediyorlardı. ABD'nin dünya hegemonyasının tartışmalı hale gelmesiyle birlikte bu dönem geride kaldı. Trump'ın, Avrupalı devletlerin NATO'daki sorumluluklarını yerine getirmediği konusundaki açıklamalarından sonra, AB ülkeleri, ortak savunma ve güvenlik politikası geliştirmekten bir Avrupa ordusu oluşturmaya dek bir dizi konuda bağımsız bir tutum izlemeye başladı. ABD'nin Almanya'nın damgasını vurduğu uluslararası ticari anlaşmalar ile Paris iklim anlaşmasından imzasını çekmesiyle çelişkiler daha da büyüdü. AB giderek bağımsız hareket etmeye yönelmektedir. Ortadoğu, Ukrayna, Rusya ile ilişkiler ve Çin'e karşı izlenen politikadaki farklılık, bunun somut görünümüdür.

Türk sermaye devleti ve Erdoğan bu

durumu bilmekte, ABD ile Rusya arasındaki çelişkilerden yararlandığı gibi, ABD ile AB arasındaki çıkar çatışmalarından da yararlanmak istemektedir. Özellikle Almanya ile kapsamlı iktisadi-ticari bağları ve dünyada yaşadığı yalnızlık nedeniyle AB'ye muhtaçtır. AB de Türk sermaye devletini tümünden dışlamak istemektedir. Onlar için de aslan kirli çıkarlarıdır. Sömürü ve yağma devam ediyorsa, gerisi teferruattır.

Dinci-gerici AKP iktidarı ve Erdoğan o denli derin bir açmazın içindedir ki, bunu aşmak için her türlü tavizi vermeye hazırdır. Daha önce düşman olduğu Rusya ve Putin'le kirli çıkarlar temelinde kurduğu ilişkiler, Barzani'nin bağımsızlık referandumu üzerine düne kadar düşmanca çatışmalar içinde olduğu Irak merkezi hükümeti ve İran'la gerici ittifaka girmesi, bunun çarpıcı örnekleridir.

Kirli çıkar ve karanlık emeller dışında ilke tanımamak, yani sınırsız bir pragmatizm dinci-gericilerin en temel niteliğidir. Dolayısıyla, içinde debelendiği açmazlar nedeniyle batılı devletlerle yeniden ilişkilenebilmesinde şaşılacak bir şey yoktur.

Macron'un, Erdoğan'la ortak basın toplantısı sırasında dile getirdiği, Avrupa Birliği temsilcilerince de her defasında tekrarlanan "Avrupa değerleri", bu çerçevede demokratik hak ve özgürlüklere dair sözlerine gelince, tümü de ikiyüzlü ve samimiyetten yoksundur. Fransız burjuvazisinin sermaye devleti ile kirli pazarlıklarını, bunun ifadesi kirli ihalelerini ve ticari bağlantılarını gizlemenin örtüsüdür.

"Ailelere konuşmayın baskısı yapılıyor"

İzmir'in Dikili ilçesinde bulunan Süleymanlılara ait özel bir erkek orta öğretim öğrenci yurdunda kalan 7 erkek öğrenci, yurt hademesi Ö.F.E.'nin kendilerine cinsel istismarda bulunduğu gerekçesiyle şikayetçi olmuştu.

Dikili Cumhuriyet Başsavcılığı'nın başlattığı soruşturma sonrası 7 erkek öğrenciye cinsel istismarda bulunduğu belirtilen Ö.F.E, gözaltına alınarak tutuklanmıştı.

Gazeteci Mustafa Hoş, söz konusu yurda giderek yaptığı görüşmeleri ve araştırmanın sonuçlarını Twitter hesabından paylaştı. Hoş, ailelere "konuşmayın" baskısı yapıldığını ifade ederken, tarikatın, ailelere avukatlık teklifinde

de bulunduğunu belirtti. Hoş, "Tecavüz rezaleti ortaya çıktıktan sonra ailelere konuşmayın baskısı yapılıyor. Karaman/Gerger/Kilis'te olduğu gibi... Tarikattan ailelere avukatlık teklifi de yapılıyor... Aynı zamanda tecavüz zanlısını da aynı kişiler savunacak... Bir aile bunu çok sert reddediyor" dedi.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın 2017 yılında değiştirdiği yönetmeliğe de değinen Hoş, bu yönetmeliğin tarikatlar için değiştirildiğini belirtti. Hoş, yurt müdürü ve milli eğitim müdürü hakkında hiçbir işlem yapılmadığını da ifade ederken, tecavüz zanlısı dışında tutuklananın olmadığını söyledi.

Osmaniye ve Elazığ hapishanelerinde işkence

Sermaye devletinin OHAL süreciyle birlikte siyasi tutsaklara dönük saldırıları işkence boyutuna vardı. İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi avukatları Osmaniye ve Elazığ hapishanelerinde tutsaklara yaşatılanlar hakkında gözlem ve bilgilerini bir rapor halinde aktardılar. Avukatların aktarımlarına göre, bu hapishanelerde kimlik kartı dayatması nedeniyle tutsaklar avukat veya aileleriyle görüşemiyor, askeri nizamda tek mil vermeye zorlanıyor, günde 3 kere "sayım" adı altında işkenceye ve ağır tecrit koşullarına maruz bırakılıyorlar.

OSMANIYE'YE SÜRGÜN EDİLEN TUTSAKLAR "ELAZIĞ BURADAN İYİYDİ" DİYORLAR

Osmaniye Hapishanesi'ne görüşe gidene avukatlar ilk önce görüş sırasında kamera kaydı alındığı gibi bir gardiyanın da görüşme sırasında "yasa dışı iletişim olabilir" gerekçesiyle yanlarında bulunduğunu aktardı. Tümüyle kayıt ve gözlem altında yapılan avukat görüşünün ardından tutsaklara onur kırıcı arama dayatılıyor. Bu yüzden avukatlar temsili düzeyde tutsakla görüşebildi. Bu görüşmelerde tutsaklar "Elazığ Hapishanesi buradan iyiydi" dediler.

GÜNDE 3 KEZ SAYIM İŞKENCESİ

Görüş yapan avukatlar **Osmaniye 1 No'lu T Tipi Hapishanesi'**ne 3 arkadaş ile birlikte sürgün edilen bir tutsağın iki kez çıplak arama işkencesine maruz bırakılarak darp edildiği ve haklarında tutanak tutulduğunu aktardı. Her gün saat 08.00, 17.00 ve 19.00'da sayım adı altında tutsaklara askeri nizamda tek mil vermelerinin dayatıldığı, kolları ve saçlarından sürüklenerek havalandırmaya çıkarıldıkları ve darp edildiklerini aktaran

avukatlar, 17.00'de yapılan sayımın keyfi olduğu ve diğer sayımların aksine tutanak tutulmadığını belirttiler. Askeri nizamda beklemenin yemek alırken dahi tutsaklara dayatıldığı öğrenilirken, hücrelerde kameralar olduğu ve gardiyanların tutsakları sürekli provoke etmeye çalıştığı aktarıldı.

AĞIR TECRİT VE İŞKENCE İLE TÜM HAKLAR GASP EDİLDİ

Osmaniye 2 No'lu T Tipi Hapishanesi'ndeki tutsakların İHD gibi kurumlara hak ihlalleri ve işkencelere ilişkin göndermek istedikleri mektuplara el konulduğunu aktaran avukatlar, aile ve avukat görüşü, hastane sevkleri sırasında tutsaklara kimlik ve ayakkabı araması dayatıldığını, kabul etmeyen tutsaklar hakkında soruşturma açıldığını aktardı. Neredeyse hiç yapılmayan hastane sevklerinde dayatılan kelepçeli muayene nedeniyle tutsakların tedavi haklarının ellerinden alındığını ifade eden avukatlar, hapishane doktorunun da bu işkenceye ortak

olarak tutsakları hastaneye sevk etmediğini belirtti. Hapishanede açık görüşlerin iki ayda bir, telefon görüşlerinin iki haftada bir yaptırıldığı, arkadaş görüşlerinin yaptırılmadığı, görüşe giderken dayatılan kimlik ve ayakkabı aramasını kabul etmeyenlerin görüşe çıkartılmadığını aktaran avukatlar, dışarıdan hiçbir şekilde kitap, dergi ve başkaca yayın alınmadığını aktardı. Aynı zamanda sosyal aktivitelerin yaptırılmadığı, ailelere ve diğer hapishanelere gönderilen mektuplara el konulduğu, bu mektuplar için tutanak tutularak tutsaklar hakkında soruşturmalar başlatıldığı ve tüm tutsakların ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerinin koşullarına tabi tutulduğu öğrenilirken, tutsakların idare ile görüştürülmediği, görüşme durumlarında da hiçbir taleplerinin kabul edilmediği aktarıldı. Tüm bu işkencelere karşı tutsakların süreli-dönüşümlü açlık grevine başladığı, 8 Ocak günü yapılan görüşte açlık grevinin 22. gününde olduğu ve hak ihlallerinin devam etmesi durumunda süresiz-dönüşümsüz açlık grevine çevrileceği öğrenildi.

KİMLİK DAYATMASI NEDENİYLE AYLARDIR HAKLARI GASP EDİLİYOR

Toplam 35 tutsağın yeni açılan **Elazığ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'**ne sürgün edildiği de öğrenilirken sevk edildiklerinin ertesi günü tek bir sesleriyle uyandırları, tekrar x-ray cihazından geçirilerek çıplak aramaya tabi tutulmak istendikleri ve darp edildikleri avukatların aktarımlarında yer aldı. Saldırının ardından arkadaşına koridorda zafer işareti ile selam veren Mehmet isimli tutsağın da "tutanak tutulacak" denilerek götürüldüğü odada gardiyanlarca yoğun şekilde dövüldüğünü aktaran avukatlar, sürgünle gelen tutsakların giysilerinin ve çeşitli eşyalarının kendilerine verilmediğini, paralarının hesaplarına yatırılmadığını belirttiler. Yine Elazığ hapishane kampüsündeki tüm hapishanelerde tutsaklara kimlik kartı taşımaları ve tek mil vermelerinin dayatıldığını aktaran avukatlar Elazığ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutsakların 3 aydır kolilerini alamadıklarını, avukat görüşlerine çıkamadıklarını aktardı.

Son çıkarılan KHK'larla tek tip elbise (TTE) saldırısı resmi olarak somutlanmış ve 1 ay içinde uygulamaya sokulacağı duyurulmuştu. OHAL'le birlikte hapishanelerde artan saldırılar, TTE dayatması ile birlikte daha da yoğunlaştı. Hapishanelere alınan giysilere getirilen sınırlama daha da genişletilirken, hücrelere baskınlar arttı. Çıplak arama saldırısı daha çok sürgün sonrası uygulanırken, TTE dayatması ile birlikte, hemen her şey bahane edilerek yapılmaya çalışılıyor. Buna karşı Diyarbakır D Tipi Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde görüşe çıkmama eylemi yapan tutsaklara 1 ay

Tek tip elbise saldırısı ve direnişler

disiplin cezası verildi. Baskılı ve/veya belirli renklerdeki giysiler birçok hapishaneye kabul edilmezken Balıkesir L Tipi Hapishanesi'ne baksır ve kalın askılı atletlerin de alınmadığı öğrenildi.

İzmir Aliağa'daki Şakran 2 No'lu T Tipi Kapalı Hapishanesi'nde TTE saldırısına karşı 8-15 Ocak arası 1 haftalık açlık grevi eylemi yapıldığı öğrenildi.

Açlık grevindeki DHKP-C dava tut-

saklarının Fikret Kara, Erdal Berk, Özgür Zafer Gültekin, Mustafa Koçak, Cengiz Kırilangıç, Coşkun Şimşek, Semander Karakaya, Cengiz Özel, Gökhan Atay, Mehmet Ali Aslan, Taylan Güntekin ve Ulaş İnci olduğu ifade ediliyor.

Tekirdağ 2 No'lu T Tipi Hapishanesi'nde de tutsakların aynı gün 1 haftalık açlık grevine başladıkları kaydedildi.

Elazığ T Tipi Hapishanesi'nde yaka

kartı, telefon görüşmelerinde künye okumak gibi dayatmalar başta olmak üzere saldırıların son bulması için kadın tutsaklar açlık grevine başlamış, açlık grevindeki tutsakların görüş hakkı gasp edilmişti.

Süresiz dönüşümsüz açlık grevlerinin 60'lı günlerinde olan 10 kadın tutsak son olarak da sürgün sevk saldırısıyla karşılaştı.

Hapishanenin C4 ve C6 koşullarında kalan ve süresiz-dönüşümsüz açlık grevinde bulunan 10 tutsağın Ağrı, Hilvan, Erzurum, Osmaniye, Maraş ve Ordu hapishanelerine sürgün edildiği öğrenildi.

Grev hakkıma dokunma!

130 bin metal işçisi daha iyi ücret ve çalışma koşulları için toplu sözleşme masasında. İstenilen zamlar olduğu gibi alınsa dahi ücretler en azından bir süreliğine açlık sınırının bir parça üzerinde, ama yoksulluk sınırının çok çok altında kalacak.

Ekonominin bel kemiğini oluşturan, ihracatın çoğunu gerçekleştiren ama buna rağmen asgari ücret civarındaki ücretlere kölece çalışan metal işçisinin talepleri son derece haklı!

Ancak metal işçisinin sırtından büyük servetler kazanan, kâr rekorları kıran metal patronları bu haklı ve makul talepleri bile karşılamaya yanaşmıyor. Yanaşmadığı gibi metal işçisini daha da beterinden şartlara mahkum edecek dayatmalarda bulunuyor.

Metal patronları bunu yaparken son derece rahat! Çünkü en büyük güvenceleri gelmesi muhtemel bir grev yasağı!

Grev işçi sınıfının en büyük silahıdır, bütün dünyada kabul edilen en temel haklardan biridir.

Grev, demokratik hak ve özgürlüklerin olmazsa olmazıdır!

Ancak OHAL'i bahane eden AKP iktidarı 12 Eylül artığı bir yasaya da dayanarak grevleri yasaklıyor. Tayyip Erdoğan metal patronlarının da içinde olduğu tekel temsilcilerine konuşurken "grev-mrev bırakmadık, OHAL'i grevleri bitirmek için kullanıyoruz" diyecek kadar pervasız.

İşte metal patronları da bunun için rahat.

Söz konusu olan 130 bin işçi, onların ailelerinden oluşan yüz binlerce insandır!

MESS grup sözleşmesinin hemen he-

men diğer bütün büyük işyerleri için emsal olduğu düşünülürse milyonlarca işçi ve yakınıdır!

Söz konusu olan işçi sınıfının on yıllar önce büyük mücadelelerle kazandığı, tüm dünyada bir hak olarak yasalara soktuğu bir hakkın hukuksuzca çiğnenmesidir!

Peki böylesine büyük bir hukuksuzluğa ve keyfiyete sessiz mi kalacağız?

Hayatımızla böylesine pervasızca oynanmasına boyun mu eğeceğiz?

Grev yasağı nasıl olsa gelecek deyip boyun eğecek, sırasının bize gelmesini mi bekleyeceğiz?

130 bin işçi adına o toplu sözleşme masasına oturan Türk Metal yönetimi, yüz binlerce üyesi olan Türk-İş sessiz kalıyor!

Diğer sendikalar sessiz kalıyor, izlemekle kalıyor!

Patronların uşağı olanlar böylelikle

bizi yıldırıp satışa razı etmeye çalışıyorlar.

Bunun için grev yasaklanır diyorlar ama hiç ses çıkarmıyor, "grev yasağına geçit yok!" diyemiyorlar.

KARDEŞLER!

Üyesi olduğumuz sendikaların yönetimlerini, grev hakkını savunmak için grev yasağını beklemek yerine meydanlara çıkma kararı alması için zorlamalıyız.

Onlar yapmak istemiyor, sessiz kalıyor, böylelikle oturdukları koltuklarda bizden çalınanlardan payını alıyorlar.

Ama onlar sussa da biz susamayız!

On binlerce işçi olarak el ele verdik mi grevleri keyiflerince yasaklayacaklarını sananları durdurur, bize rağmen alınan bu kararları da yırtıp çöpe atabiliriz.

Unutmayalım biz yüz binleriz, eğer omuz omuza verirse, eğer hep birlikte haykırırsak hiç kimse bize rağmen hayati-

mızla oynama rahatlığını bulamaz.

Grev yasağı meşru değildir. Yasağın geleceğini bilip suskun kalmak sadece bu kararı alanları cesaretlendirir!

Oysa şimdiden sesimizi çıkarır, "Grev hakkıma dokunma!" der, yüz binlerce işçi olarak AKP iktidarının karşısında durursak pekala başarabiliriz!

Elimizi, kolumuzu bağlayıp patronların önüne atmak isteyen iktidarı durdurabiliriz!

Pekala grev hakkımızın elimizden öyle kolayca alınıp elimizin kolumuzun bağlanmasına izin vermemiş oluruz!

Bunun için tüm işçi kardeşlerimizi "Grev hakkıma dokunma!" çağrısına katılmaya, ses vermeye, mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

10 Ocak 2017

MESS Grup TİS görüşmelerinde arabulucu sürecinin sonuna yaklaşılırken Birleşik Metal-İş 4 Ocak'ta Gebze'de Cumhuriyet Meydanı'nda eylem gerçekleştirdi. Akşam iş çıkış saatlerinde, yoğun polis ablukası altındaki Birleşik Metal-İş Gebze Şube önünde toplanan metal işçileri, meydana yürüyüş ile gitmek istedi. Yürüyüşü OHAL bahanesiyle engelleyen polisler, işçileri kaldırımdan yürüttü. Akse sapağında servisten inip açıklamanın yapılacağı meydana yürümek isteyen ZF Sachs işçilerinin yürüyüşü de engellendi. İşçiler küçük gruplar halinde sendika şubesine yürüdü.

Birleşik Metal-İş Genel Merkez yönetiminin hepsinin hazır bulunduğu yürüyüş boyunca metal işçileri OHAL karşıtı sloganlar atarak MESS dayatmalarına

Gebze'de metal işçilerinden eylem

geçit vermeyeceğini vurguladı. Yol araç trafiğine kapatılmasına rağmen işçilerin yoldan yürümesine izin vermeyen polis, işçileri aramanın ardından alana aldı. Kroman işçilerinin "Kroman işçisi grev istiyor!" sloganıyla alana girmesi ile açıklama başladı.

Eylemde konuşan Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu Tayyip Erdoğan'ın "OHAL halkı, vatandaşı engellemeyecek" sözlerine atıfta bulunarak vali ve kaymakamların zorluk çıkarmalarını teşhir etti.

Ardından MESS Grup TİS sürecinde bugüne kadar yaşanan gelişmeleri sıralayan Serdaroğlu, MESS'in metal işçilerine kölelik dayattığını, kazanılmış hakları bile gasp etmenin peşinde olduğunu belirtti. Metal işçisinin taleplerinin haklılığını ifade eden Serdaroğlu'nun konuşmaları işçiler tarafından sık sık "Grev istiyoruz!", "Başkan bizi greve götür!" sloganları ile kesildi. Konuşmasının tamamını yapamayan Serdaroğlu, patronların OHAL'e güvendiğini ama güvenmemesi gerektiğini söyleyip "MESS

dayatmalarına karşı fabrikalarda yapılan eylemlerin daha da sertleşerek devam edeceğini" belirtti. Serdaroğlu konuşmasını sonlandırmaya hazırlanırken meydana bulunan işçiler "Grev, işgal, direniş!" ve "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganlarını dakikalarca haykırdılar. "Başkan bizi greve götür" ve Kroman, ZF Sachs, Yücal Boru ve Fontana gibi çeşitli fabrikalardan işçilerin "Grev istiyoruz!" sloganları üzerine Serdaroğlu "Arkadaşlar zaten siz istemezseniz de süreç greve gidiyor" diyerek grev kelimesini kullandı.

Serdaroğlu, "İşçileri greve daha güçlü hazırlanmaya davet ederek" Nazım Hikmet şiiiriyle açıklamasını sonlandırdı. İşçiler ise sloganlarla alanı terk etti.

Eaton işçileri delege tanıtım toplantısı

Petrol-İş İstanbul 1 No'lu Şube Eaton Delege Tanıtım Toplantısı gerçekleştirildi. Toplantı 7 Ocak akşamı Kapaklı Hane-dan Düşün Salonu'nda yapıldı.

Toplantıda sırasıyla Petrol-İş İstanbul 1 No'lu Şube Başkan Yardımcısı Abidin Kaya, Eaton Baş Temsilcisi Tamer Karagöz ve Genel Merkez Yöneticisi ve eski Trakya şube başkanı Turgut Düşova birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda genel olarak mevcut şube yönetimi ve onun temsil ettiği anlayış eleştirildi. Şube yönetimi ve onu temsil eden sendika temsilcilerinin içeride patron ile uzlaşma zemininde "hak" aradığı, fabrikadaki diğer temsilcilerin bilgisi olmadan kapalı kapılar ardında görüşmeler gerçekleştirdiği ifade edildi. Aynı anlayışın işçilerin ta-

leplerine kulağını tıkayıp eylem kırılcılığı yaptığı söylendi. Buna karşı kendilerinin işçilerin taleplerinin arkasında duracakları, işçilerin sözünün dışına çıkmayacakları, patron sendikacılığı değil işçi sendikacılığı yapacakları, Çerkezköy'de kölece çalışma koşullarına mahkûm edilen tüm petrokimya işçilerinin umudu olacakları iddiasında bulundular. Başta ağır çalışma koşulları ve yemek sorunu olmak üzere, bir sonraki toplu sözleşmede işçilerin çıkarlarını koruyacakları ifade edildi. Aynı zamanda sözleşmede artık zam bandının 200-300 TL değil 500-600 TL olacağı iddia edildi.

İşçilerin yoğun ilgisinin olduğu toplantı aday delege tanıtımlarının yapılmasıyla sonlandırıldı. Başından sonuna

coşkulu biçimde geçen toplantıya Eaton işçilerinin yanı sıra Ürosan'dan da işçiler katıldı. Ayrıca Trakya şubede örgütlü olan iş yerlerinden de temsilciler toplantıda yer aldı.

PİB'DEN BİLDİRİ DAĞITIMI

Petrokimya İşçileri Birliği de toplantıdan bir gün önce 16.00-00.00 vardiyasının girişinde delege ve şube seçimi gündemiyle ilgili bildiri dağıttı. Söz, yetki ve kararın işçilerde olduğu bir sendika için Eaton işçilerine delege ve şube seçim sürecinde taşın altına elini koyma çağrısında bulunuldu.

İşçiler bildiriye ilgiyle karşılarken, sürecin takipçisi olduklarını da gösterdiler.

2017'de 2 bini aşkın işçi katledildi

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, 2017 yılı iş cinayetlerine ilişkin rapor yayınladı. "OHAL/KHK rejimi iş cinayetleri demektir" vurgusu yapılan raporda, geçtiğimiz yıl iş cinayetlerinde katledilen işçi sayısının en az 2 bin 6 olduğu açıklandı.

İş cinayetinde yaşamını yitiren işçiler anılarak başlayan raporda, AKP dönemindeki 15 yılda iş cinayetlerinde 20 bin 500'e yakın işçinin katledildiği belirtildi. AKP iktidarının, güvencesizliği yaşam ve çalışma disiplini haline getirdiği ifade edilerek şöyle devam edildi: "OHAL/KHK rejimi ise güvencesiz, esnek ve kurlsız çalışma koşullarını daha da ağırlaştırdı ve yaygınlaştırdı. Sonuç ise ortada! 2017 yılında iş cinayetleri sonucu 2006 işçi ya-

şamını yitirdi."

Raporda, bu sayının iş yerlerindeki "iş kazaları" sonucu ölümleri kapsadığı belirtilerek bunun yanı sıra, meslek hastalıkları nedeniyle de işçilerin hayatını kaybettiğine dikkat çekildi. ILO'ya göre, iş yerindeki bir işçinin "iş kazası" sonucu ölümüne karşılık 6 işçinin meslek hastalığı nedeniyle yaşamını kaybettiğinin altını çizen İSİG Meclisi "Meslek hastalıkları buzdağının görünmeyen yüzüdür" vurgusu yaptı.

Raporda yer alan veriler özetle şu şekilde:

- 116 kadın ve 1890 erkek işçi;
- 18'i 15 yaş altında olmak üzere 60'ı çocuk işçi;

- Çoğunluğu Suriyeli olmak üzere 88'i göçmen/mülteci işçi;

- 230 işçi İstanbul'da, 93 işçi İzmir'de, 88 işçi Bursa'da, 79 işçi Antalya'da, 72 işçi Konya'da, 71 işçi Kocaeli'nde, 67 işçi Ankara'da, 65 işçi Manisa'da, 62 işçi Adana'da ve 52 işçi Denizli'de yaşamını yitirdi.

- İşçilerin 453'ü inşaat, 385'i tarım, 272'si taşımacılık, 154'ü ticaret/büro, 116'sı metal, 93'ü madencilik, 89'u belediye ve 65'i enerji iş kolunda çalışıyordu.

- Ölüm nedenlerinin 446'sı trafik/servis kazası, 347'si ezilme/göçük, 317'si yüksekte düşme, 183'ü kalp krizi/beyin kanaması, 164'ü şiddet ve 135'i elektrik çarpmasıydı.

140 bin metal işçisini kapsayan Grup TİS sürecinde,
Greve doğru!
Sınıf dayanışmasını
büyütmeye!
Metal İşçileri Birliği
facebook; Metal İşçileri Birliği-MİB

Tuzla'da MİB'den TİS faaliyetleri

140 bin metal işçisini kapsayan MESS Grup TİS sürecinde görüşmelerde sona gelindi. MESS'in dayatmaları nedeniyle Birleşik Metal-İş, Çelik-İş ve Türk Metal sendikaları ile yapılan görüşmelerde anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan arabulucu sürecinden de bir sonuç çıkmadı. Arabulucunun 15 günlük süresi sona erdi.

Bu nedenle Metal İşçileri Birliği (MİB) sürenin sona erdiği 8 Ocak günü Tuzla'da astığı ozalitle işçilere çağrı da bulundu. Bölgede yer alan Baymak ve Çayırova Arçelik işçileri MESS Grup TİS sürecinde yer alıyorlar. Metal İşçileri Birliği, Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu bu fabrikalarda çalışan işçilere olası bir satışa karşı "kazanana kadar grev" çağrısı yaptı.

Ayrıca MİB, MESS Grup TİS sürecinde greve doğru gidildiğine dikkat çekerek tüm işçi sınıfını kritik olan bu sürece sesiz kalmamaya ve sınıf dayanışmasını büyütmeye çağrı yaptı.

Mercedes'te bülten dağıtımı

Metal iş kolunda toplu sözleşme süreci devam ederken, Metal İşçileri Birliği metal işçilerine seslenmeye devam ediyor.

MİB'liler 5 Ocak'ta Cuma namazı çıkışında Mercedes işçilerine Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısını ulaştırdılar. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtımda işçilerin bültenine ilgisi yoğun oldu. Faaliyette bültenler kısa sürede tükendi. MİB'liler faaliyeti kesmeyerek son işçi çıkana kadar ajitasyona devam ettiler. Ajitasyonlarda, MESS'in yüzde 3,2'lik zam, ikramiyelerin gaspı ve 3 yıllık sözleşme teklifinin metal işçisine kavga daveti olduğu, metal işçisinin bu davete grevle cevap vermesi gerektiği belirtildi. Ajitasyon "Şalter inecek bu iş bitecek" denilerek sonlandırıldı.

“Taşeron kadro” yalanına işçilerden tepki

İşçi ve emekçi düşmanı AKP iktidarı “Kamuda tüm taşeron işçilerine kadro” yalanını, geçtiğimiz günlerde çıkardığı 696 sayılı KHK ile hayata geçirdi.

İktidara geldiği ilk günden itibaren özelleştirmelerle kamu KİT’lerini sermayeye peşkeş çeken, taşeronlaştırmayı alabildiğine yaygınlaştıran ve kiralık işçiliği hayata geçiren gerici iktidarın “müjdelere” eşliğinde duyurduğu bu düzenleme tabii ki taşeron işçilerinin sorunlarını çözmekten bir hayli uzak.

Söz konusu düzenlemede kamuda çalışan taşeron işçilerinin büyük bölümü kapsam dışı bırakıldığı gibi; sınav, mülakat, başka illere sürgün gibi birçok saldırıya da kapsıyor. En önemlisi ise kadroya geçmek için taşeron işçilerinin yapacakları başvuruya birlikte bundan öncesindeki bütün hakları için “feragatname” imzalaması isteniyor. Yani taşeron işçilerinin yılları bulan emekleri, tazminatları bir çırpıda gasp ediliyor. Haklarının gasp edilmesini istemeyen işçiler kadro hakkını kaybetme kaygısıyla bu “feragatnameyi” imzalamak zorunda kalıyorlar.

Hafta boyunca kamudaki çeşitli alanlarda taşeron işçilerinin yaptığı eylem ve açıklamalar bu düzenlemenin nasıl bir anlam taşıdığını tüm çıplaklığı ile ortaya koyuyor.

SAĞLIK ÖRGÜTLERİNDEN TAŞERON DÜZENLEMESİNE TEPKİ

Türk Tabipleri Birliği (TTB), Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası (Dev Sağlık-İş), Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), taşeron düzenlemesi kapsamında sağlık emekçilerinin kadroya geçirilmesiyle ilgili yaşanan sorunlara dair 5 Ocak’ta İstanbul Tabip Odası’nda basın toplantısı düzenledi.

Basın toplantısında ilk sözü alan TTB Başkanı Raşit Tükel, taşeron çalışmanın 2000’li yıllardan beri artan bir uygulama olduğunu ve 900 bini kamuda olmak üzere 2.5 milyona yakın taşeron işçisi bulunduğunu belirtti. 696 sayılı KHK’ya değinen Tükel, “KHK taşeron işçilerinin kadro sorununu çözmeyecek, yeni sorunlar, eşitsizlikler, adaletsizlikler ve haksızlıklar

yaratacak niteliktedir” ifadelerini kullandı. Kamudaki taşeron işçilerinin %70’inin sağlıkta çalıştığını belirten Tükel, sağlıkta taşeron çalıştırmanın sona ermesi gerektiğini ifade etti.

Taşeron çalıştırmanın insan onuruna aykırı olduğunu vurgulayan Tükel, belediye ve KİT’lerde çalıştırılan işçilerin kapsam dışında bırakılmasını teşhir ederek tüm taşeron işçilerine ayrımsız ve koşulsuz kadro talebini dile getirdi. Ayrıca 18 şehir hastanesinde çalışmak durumunda kalacak işçilerin “ihtiyaç fazlası” denerek başka kent ve kurumlara sürgün edileceğini vurguladı. Tükel, açıklamayı sağlıkta ve tüm iş kollarında taşeron çalıştırmanın yasaklanması gerektiğini ifade ederek sonlandırdı.

Toplantıda ayrıca SES Eşbaşkanı Gönül Erden ve Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ve Radyoloji Teknisyenleri Derneği adına ise Heybet Aslanoğlu da konuştu.

TAŞERON YEMEKHANE İŞÇİLERİ: KADRO İSTİYORUZ!

Cerrahpaşa ve Çapa Tıp Fakültesi hastaneleri yemekhane işçileri de 5 Ocak’ta Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi’nde basın açıklaması yaptılar.

İşçiler, “Taşeron hayır! Kadro hakkımızı istiyoruz! / Cerrahpaşa ve Çapa Ye-

mekhane işçileri Dev-Turizm İş Marmara Bölge Şubesi” yazılı ozaliti açtılar.

AKP iktidarının bir KHK ile “taşeronluğa kaldırdık” yalanını ortaya attığına dikkat çekilerek “Ayrımsız şartsız kadro istiyoruz” dindikten sonra basın metni okundu. Eğitim şartı olmayacağı, asıl iş-yardımcı iş ayrımı yapılmayacağı söylenerek “müjde” aldatmacasıyla yapılan düzenlemede, bu ayrımların devam ettiğine dikkat çekildi. Bunun gibi bir ayrımı kendilerinin yaşadığını dile getiren işçiler, yaptıkları işin asıl iş kapsamına alınmadığını ve kadro haklarının gasp edilmeye devam ettiğini ifade ettiler. Kadro hakkı elde edilene kadar mücadelenin süreceği vurgulanarak sonlandırılan basın açıklamasının ardından SES ve Sosyal-İş adına da konuşmalar yapıldı.

İSKİ TAŞERON İŞÇİLERİNDEN 3 GÜNLÜK İŞ BIRAKMA

İstanbul Su ve Kanalizasyon İşleri’nde de (İSKİ) çalışan taşeron işçileri 8 Ocak’ta Eyüpsultan’da bulunan İSKİ Genel Müdürlüğü önünde toplandı. Kadro taleplerini dile getiren işçiler, muhatap bulamadıklarını söyleyerek 3 günlük iş bırakma eylemi yaptıklarını vurguladı.

Basına konuşan taşeron işçiler “Şu an burada İSKİ’de çalışan işçilere kadro yok. Asıl işi biz yapıyoruz ve bu haktan biz de

yararlanmak istiyoruz. Çaycısına, temizlikçisine, çöpçüsüne kadro varsa bakım onarımda çalışan biz de kadro istiyoruz. Biz kanal işi, bakım onarım ve her türlü arıza işlerini yapan çalışanlarız. 7-24 çalışan işçiler olarak biz de kadro istiyoruz. Bunun için kendi aramızda 3 günlük iş bırakma eylemi yapıyoruz. Siyasi yetkililerden bir açıklama olana kadar buradayız” dediler.

İZBAN’DA BAŞVURULAR KABUL EDİLMİYOR

DİSK Ege Bölge Temsilciliği, son KHK ile getirilen “taşeron kadro” düzenlemesi kapsamında kadroya geçmek isteyen ve İZBAN’da çalışan 700 işçinin kadroya başvuru evraklarının İZBAN tarafından teslim alınmamasına tepki gösterdi.

9 Ocak’ta sendika temsilcilik binasında düzenlenen basın toplantısında, açıklamayı DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı okudu. Açıklamada; İZBAN’da çalışan 500 güvenlik ve 200 temizlik işçisinin evraklarının teslim alınmadığı, 11 Ocak’a kadar bu sorun çözülmezse işçilerin haklarının ellerinden alınmış olacağı ifade edildi.

Genel-İş 7 No’lu Şube Başkanı Kemal Köroğlu da, İZBAN işçilerinin kadro evraklarının teslim alınmamasına tepki gösterdi.

Ayfer Dişkaya’nın direnişi bir ayı doldurdu

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi yemekhanesinde çalışırken sendikaya üye olduğu için işten atılan Dev Turizm-İş üyesi Ayfer Dişkaya’nın direnişi 11 Ocak’ta birinci ayını doldurdu.

Başhekimlik önünde her gün taleplerinin yer aldığı dövizleri açan Dişkaya’yı, hem diğer işçiler hem de hasta ve hasta yakınları yalnız

birakmıyor.

İşçiler fırsat buldukça direnen arkadaşlarının yanına gelerek destek sunarken, hasta ve hasta yakınları da imza atarak desteklerini sunuyorlar.

Sendika çalışanlarının da direnişte yalnız bırakmadığı Dişkaya, sendikalaşmaya başlayıp üyelikler yapıldıktan sonra kendisinin iş-

ten atıldığını ifade etti.

Yemek şirketine bağlı 54 işçinin büyük çoğunluğunun sendikaya üye olduğunu belirten Dişkaya, patronun işçi kıyımına devam etmeyi planladığını ancak direniş sayesinde buna girişemediğini söyledi.

Dişkaya son olarak, işine geri dönmek için direnişini sürdüreceğini belirtti.

“İşimizi geri alana kadar direneceğiz!”

AKP iktidarının yalan, baskı, keyfiyet ve terörle yönetmeye çalıştığını ancak yıkılmaya mahkum olduğunu vurgulayan direnişçi kamu emekçileri, mücadele çağrısını yükseltiyor.

KESK üyesi kamu emekçilerinin KHK ile ihraç saldırılarına karşı İstanbul'da başlattıkları direnişler devam ediyor.

6 Ocak günü **Kadıköy**'de eylemlerini basın açıklaması ile başlatan direnişçiler “Hukuk ilkelerinin ve adaletin ortadan kalktığı günlerden geçiyoruz” dedi. Açıklamada 18 aydır OHAL'in sürdüğü, Türkiye'nin aynı zamanda yolsuzluk ve hırsızlıklarla anılan bir ülke olduğuna dikkat çekildi. En küçük bir eleştirinin bile “terör” olarak nitelendirildiği ifade edilen açıklamada OHAL'in kaldırılması, KHK'ların iptal edilmesi istenerek bu talepler için mücadelenin sürdürüleceği vurgulandı. Okmeydanı Hastanesi'nde işten atılmasına karşı 1 aya yakındır direnişte olan Ayfer Dışkaya da kamu emekçilerine destek verdi. **Bakırköy**'deki eylemde konuşan direnişçi kamu emek-

çisi Nuray Şimşek “Biz bu ülkenin aydınlık yüzleriyiz. Onlar bize ne derse desin burada olmaya devam edeceğiz. İşimizi, ekmeğimizi geri alacağız. AKP'ye mahkum olmadığımızı bir kez daha göstereceğiz. Bu direniş büyüyecek ve bu karanlık yırtılacak” dedi.

8 Ocak günü direniş 47. haftasına girdi. **Bakırköy**'deki eylemde okunan açıklamada hükümet olduğu günden beri işçi ve emekçileri ezen AKP'nin 15 Temmuz darbe girişimini bahane ederek bu baskıyı akıl almaz boyutlara taşıdığı belirtilerek “darbecilerle mücadele” bahanesiyle tüm muhalif kesimleri düşman ilan ettiğine dikkat çekildi. **Kadıköy**'de yapılan açıklamada ise tarihte baskıyla yönetmeye çalışan hiçbir gücün, diktatörün ebedi olmadığı ve hepsinin tarihin çöplüğünde yerini aldığı vurgulanarak, bugün de on-

ların yolunda olanları aynı akıbetin beklediği ifade edildi.

10 Ocak'ta **Bakırköy**'deki eylemde konuşan Nuğyen Nedim, eğitimdeki dinci gerici saldırıları teşhir ederek, 9 yaşındaki çocukların evlendirilebileceğini savunan gerici zihniyetin okullarda eğitim namına hiçbir şey sunamayacağını ifade etti.

İşçi ve emekçileri sefalet mahkum edenlerin onların sırtından sefahat içinde yaşadığını söyleyen Nedim, Gülmen ve Özakça'nın açlık grevine de değinerek işlerine dönene kadar direneceklerini söyledi.

Kadıköy'deki eylemde AKP iktidarının yalan, baskı, keyfiyet ve terörle yönetmeye çalıştığını ancak yıkılmaya mahkum olduğuna dikkat çekilerek mücadele çağrısı yinelenildi.

“OHAL'de eğitimde neler oldu?”

15 Temmuz'u fırsat bilen dinci-gerici iktidar kendisinden olmayan bütün kesimleri hedef alan saldırılarını tırmandırırken eğitime ve eğitim emekçilerine yönelik saldırılar da had safhaya ulaştı.

Öyle ki darbe girişimine karıştığı gerekçesiyle asker ve polisten daha çok eğitim emekçisinin ihraç edildi.

Eğitim Sen Genel Başkanı Feray Aytekin Aydoğan'ın paylaştığı verilere göre; 41 bin 397 eğitim emekçisi ihraç edildi. Üstelik OHAL'de tüm öğretmen atamala-

rı sözleşmeli yapıldı ve yüzlerce sözleşme hukuksuzca iptal edildi.

Yaklaşık 500 bin eğitim fakültesi mezunu atama beklerken ve her yıl KPSS'ye giren eğitim fakültesi mezunlarının yüzde 86'sı açıkta kalırken, gerici iktidar ilahiyat mezunlarının öğretmen olarak atanmasını KHK ile düzenledi. Ataması yapılmayan öğretmen sayısı 438 bine ulaştı. Tüm atamalar mülakat ile yapıldı, liyakat yok sayıldı.

17 bin köy okulu kapandı, taşımali

eğitim ile okuyan öğrenci sayısı 2 milyona yaklaştı. Örgün eğitim dışına çıkan öğrenci sayısı ise 2 milyonu aştı.

Tüm darbe dönemlerinde ihraç edilen akademisyen sayısının 250'yi bulmadığını belirten Feray Aytekin Aydoğan, “12 Eylül darbesinde ihraç edilen akademisyen sayısı 71...”

OHAL'de ise 5 bin 822 akademisyen ihraç edildi. Dünyanın hiçbir yerinde bilim insanlarına böyle bir zulüm yaşatılmadı!” dedi.

Yüksel'de direniş sürüyor

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça işlerine dönmek için başladıkları açlık grevinin 310'lu günlerini girenken, Yüksel direnişi de 420'li günlerini geride bıraktı. Gülmen ve Özakça'nın işine iade talebini haykırarak, tutsak avukatlar ile kamu emekçisi Nazife Onay'ın serbest bırakılmasını istemek için her gün Konur Sokak'ta toplananlar polisin işkenceli saldırılarına maruz kalmaya devam etti.

Her gün 13.30 ve 18.00'de eylemler yapılmak istenirken polis saldırıya geçerek emekçileri darp ederek, işkenceyle gözaltına alıyor. İşkencenin görüntülenmesini istemeyen polis sokağı da çevik kuvvetle kapatarak muhalif basına da saldırıyor. 9 Ocak günü saldırılarını şiddetlendiren polis, basına da plastik mermilerle saldırarak gözaltına aldı. Gözaltı aracında da küfür ve hakaretlerle fiziki işkencesini sürdüren polis araç içerisine de biber gazı sıktı.

Defterdarlık'ta direnişe devam

KHK ile işinden ihraç edilen Cemal Yıldırım ve Zeynep Yerli, 10 Ocak'ta yaptıkları eylemle 43. haftasında direnişlerine devam etti.

Saat 09.00'da Ulus Defterdarlığı önüne gelen emekçiler 12.00'ye kadar alanda eylemlerini sürdürdü. Eylem boyunca BDSP'nin de aralarında olduğu devrimci, ilerici kurumlar, ihraçlara karşı direnen sağlık emekçisi Mahmut Konuk ve çeşitli aydınlar, sanatçılar da destek için kamu emekçilerinin yanındaydı.

Eylemin sonunda konuşma yapan Yıldırım, Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinin 308. gününde olduğuna dikkat çekerek “Eylem karşısındaki sessizlik bozulmalı” dedi. Yüksel direnişine yönelik saldırıyı da teşhir eden Yıldırım, işçi sınıfına dönük saldırılara değinerek Posco Assan fabrikasında Birleşik Metal-İş'in yetki başvurusunun reddedilmesini eleştirdi. Yıldırım, OHAL ve AKP'nin kontra güçleri karşısında toplumsal muhalefetin birleşik bir güç olarak sokağa çıkması gerektiğini belirtti.

Ardından, haksız yere işten atıldıklarını dile getiren Zeynep Yerli, ByLock kullanıcılarının işe geri alınacağını söylediğine değinerek “Tecavüz suçundan açığa alınan bir öğretmen dahi işe geri alındı, ama bizler işe geri alınmıyoruz” ifadeleriyle tepki gösterdi.

Devrimci bir sınıf

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi her şeyden önce işçi sınıfının tarihsel devrimci rolünün pratikte doğrulanması olmuştur.

İşçi sınıfının kapitalizmi yıkacak tek devrimci sınıf olduğu gerçeği Marksizm'in özüdür. Marks, diyalektik materyalizmi tarihe ve topluma uygulayarak kapitalizmi çözümlenmiş, işçi sınıfının kapitalizmi yıkarak sosyalizmi kurma yeteneğine sahip tek sınıf olduğunu açıklığa kavuşturmuştur. Kapitalizm işçi sınıfı şahsında kendi mezar kazıcısını üretir. Ancak bu tespitin tüm sonuçlarına ulaşması, işçi sınıfının kapitalizmi yıkacak bir bilinç, güç ve mücadele kapasitesine kavuşmasına, devrimci bir sınıf hareketi haline gelmesine bağlıdır.

Henüz geri bir kapitalist gelişme sürecinde, esas olarak bir köylü toplumunda, nüfus olarak belirgin biçimde azınlıkta olmasına rağmen, Rusya işçi sınıfı, devrimci bir sınıf hareketi düzeyine ulaşarak hem Ortaçağ kalıntısı Çarlık rejimini yıkmış, hem de burada durmayarak, burjuva sınıf iktidarını devirerek sosyalizmin yolunu tutabilmiştir.

İşçi sınıfı bu rolü oynarken, ilk olarak sosyalizm doğrultusunda bağımsız tutum alabilme ve sonuna kadar götürebilme yeteneğine sahip tek sınıf olduğunu, ikinci olarak ise niceliksel durumundan bağımsız olarak toplumun ezilen kesimlerine önderlik edebilecek yetenekte tek sınıf olduğunu kanıtlamıştır.

Elbette bu kendiliğinden olmamıştır. İşçi sınıfının burjuva ve küçük-burjuva ideolojisi ve politikasının egemenliğinden kurtarılması, örgütlenmesi, giderek kendisi için bir sınıf haline gelmesi, bağımsız bir program, politika ve örgütlenme çizgisinde saflaşırılması, Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Partisi sayesinde gerçekleşmiştir.

Bu aynı tarihsel dönemde ve sonrasında görülmüştür ki, birçok ülkede Bolşevik Partisi gibi bir devrimci parti olmadığı için, tüm diğer koşulları mevcut olmasına rağmen sonuçta devrim başarıya ulaşamamıştır. Dolayısıyla işçi sınıfının devrimcileşmesi ve tarihsel rolünü oynayabilmesi, devrimi gerçekleştirerek sosyalizmi kurmaya yönelmesi, ancak ve ancak devrimci bir sınıf partisiyle, onun yol gösterici önderliğiyle mümkündür. Ekim Devrimi, devrimci bir partinin işçi sınıfına önderliği olmaksızın işçi sınıfının devrimci rolünü oynayamayacağını is-

patıdır.

İşçi sınıfının devrimci öncüsü olmaya layık bir parti ise, Ekim Devrimi'nin aynasından görüleceği üzere, en ileri devrimci teorinin (Marksizm'in) kılavuzluk ettiği, ihtilalci zeminde en sıkı disiplini en ileri demokrasiyle bir arada uygulayabilen, işçi sınıfının en ileri ve militan kesimleriyle et ve tırnak gibi iç içe geçmiş bir parti olabilir.

Devrimin partisi Bolşevik Parti böyle bir partiydi. Bu parti, Lenin'in önderliğinde uzun yılları bulan bir ısrar ve kararlılığın sonucunda, işçi sınıfına önderlik pratiği içerisinde çelikleşerek, ona önderlik edebilecek güç ve kapasiteye ulaşarak yaratıldı. En ağır yenilgilerin ardından ayağa kalkarak dostunu düşmanını ayırdetmeyi öğrenen işçi sınıfı, Bolşevik Parti'nin yol göstericiliğinde, burjuvaziye karşı bir sınıf olarak davranmayı, savaşmayı, diğer ezilen kesimleri kazanmayı ve devrimi gerçekleştirerek iktidarı almayı başarabildi. İşçi sınıfının tarihsel rolüne derin bir inanç duyan, tüm teorik, örgütsel ve pratik gelişme çizgisini işçi sınıfını devrime hazırlamak üzerine oturtan, böylece onun genelkurmayı sıfatına uygun bir önderlik düzeyi kazanan Bolşevik Parti'nin işçi sınıfını eğitmesi, bilinçlendirmesi, örgütlenmesi ve harekette geçirmesi sayesinde bu tarihsel başarı elde edilebildi.

KÖYLÜ ÜLKESİNDE İŞÇİ SINIFI SAHNEYE ÇIKIYOR!

Rusya 1800'lü yılların ortalarına ka-

dar feodal toprak köleliğinin hüküm sürdüğü geri bir köylü ülkesiydi. Yüzyılın ortalarında yaşanan köylü isyanlarının ardından Çarlık rejimi toprak köleliğini yasal bakımdan kaldırmak zorunda kaldı. Fakat gerçekte köylülüğün serfliğe dayalı bu köleliği pratikte uzun yıllar devam etti. Bununla birlikte kapitalist üretim ilişkilerinin gelişimi de hız kazanmış, yüzyılın sonuna doğru özellikle Avrupa Rusyası'nda büyük fabrikalar kurulmuş, modern sınıf ilişkileri giderek ön plana çıkmaya başlamıştı. Fakat yine de Rusya büyük ölçüde bir köylü ülkesiydi. Ortaçağ'a özgü geri feodal ilişkiler önemli bir ağırlık oluşturuyordu. Toplum üzerinde koyu bir baskı ve zorbalık söz konusuydu.

İşçi sınıfı 1870'li yıllardan itibaren harekete geçmeye başladı. Çalışma saatlerinin düşürülmesi, ücretlerin yükseltilmesi, kapitalistler tarafından işçileri soymak amacıyla başvurulan ağır cezaların kaldırılması gibi talepler öne sürülüyordu. Mücadelenin bu ilk aşamasında tepkiler şekilsiz ve parçalı, bazen yıkıcı patlamalar biçiminde ortaya çıkıyordu.

Bu yıllarda ilk sendikalar kurulmuş olsa da, Çarlık rejimi tarafından kısa sürede dağıtıldılar. Sonraki yıllarda da işçi sınıfının örgütlenmesi acımasızca bastırıldı. Yasaklar, baskılar ve ağır polis zulmü altında mücadele etmek zorunda olan Rusya işçi sınıfının mücadelesi de giderek sertleşmeye başladı.

1880-90'lı yıllar boyunca grev hareketi gelişmeye devam etti. '90'lı yılların ortalarında on binlerce işçinin katıldığı

grevler gerçekleşti. Bu grevlerle işçi sınıfı vahşi sömürü düzenine bazı sınırlar getirdi, bazı haklar elde edebildi. Fakat Çarlık rejiminin baskıları devam etti. Kurulan sendikalar kapatılırken, tutuklama ve kıyımlar kesintisiz sürdü. 1900'lü yılların başında yaygın ve kitlesel iktisadi grevler baş gösterdi. 1905 yılında grevlerin çapı ve şiddeti arttı, Çarlık rejiminin katliamlarıyla siyasal grevlere ve nihayet büyük bir ayaklanmaya dönüştü.

POPÜLİZME KARŞI İŞÇİ SINIFI DEVRİMCİLİĞİ!

Rusya'nın toplumsal yapısı ve sınıf ilişkilerindeki bu değişime paralel olarak siyasal alanda da bir geçiş süreci yaşanıyordu. 1880'li yıllara kadar devrimci hareketin merkezinde popülist bir hareket olan Narodnikler duruyordu. Rusya'daki kapitalist gelişmeyi görmekten uzak ve bu gelişme içerisinde serpilmekte olan işçi sınıfının rolünü kavramaktan yoksun olan Narodnik hareket, kırlara egemen ilkel köy komünlerine dayanarak kapitalizme geçmeden sosyalizme varılabileceği hayalini kuruyor, işçi sınıfının gücünü ve rolünü anlayamıyordu.

Narodnik hareket kendi gelişme evrimi içerisinde bir sınıra gelip dayandı. Modern kapitalist ilişkilerin gelişmesi, işçi sınıfının tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte, popülizmden kopan ve giderek işçi sınıfını merkez alan akımlar ortaya çıkmaya başladı.

Narodnizmden Marksizm'e doğru kopuşun öncülüğünü Plehanov ve onun

hareketi yaratmak!

D. Yılmaz

Emeğin Kurtuluşu Grubu yaptı. Plehanov köylülüğün çözülmekte olan bir sınıf olarak bir geleceğinin olmadığını gösterdi ve köy komünlerinin idealize edilmesine karşı çıktı. Rusya'nın geleceğinde işçi sınıfının oynayacağı devrimci rolü vurguladı. Böylece Rusya'da Marksizmin gelişmesinde öncü bir rol oynadı.

Ancak bu teorik gelişme bir dizi eksiklik ve zayıflıkla yüz yüzeydi. Emeğin Kurtuluşu Grubu geliştirmekte olan işçi hareketinden uzak bir aydın grubuydu. Bu yıllar işçi sınıfı arasında sınırlı sayıda marksist propaganda çevrelerinin de kurulduğu yıllardı. Birbirinden kopuk küçük marksist eğitim grupları ile geliştirmekte olan işçi sınıfı arasında ilişkiler çok zayıftı. İki hareket ayrı kanallardan geliyordu.

1890'lı yıllarda genç bir marksist olan Lenin, Emeğin Kurtuluşu Grubu'nun açtığı yoldan ilerledi. Bu yıllar Lenin'in popülizme karşı yetkin teorik çalışmalar yaptığı bir dönem oldu. 1894 yılında yayınlanan "Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşılır?" ve sonrasında "Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi" adlı eserleri marksist teorinin popülizme karşı zaferini kesinleştirdi.

Denilebilir ki, Bolşevik Parti'nin teorik temelleri bu dönemde atıldı. Rusya'da kapitalizmin gelişme sürecinin marksist ele alınışı ile birlikte işçi sınıfının devrimdeki öncü rolünün açıklığa kavuşturulması, bu dönemdeki teorik gelişmenin ana görevi oldu. "Halkın Dostları Kimlerdir..." eserinde Lenin bu kavrayışı şu özlü cümlelerle özetliyordu:

"Sosyal-Demokratlar bütün dikkatleri ve faaliyetlerini işçi sınıfına yöneltiyorlar. İşçi sınıfının ileri temsilcileri bilimsel sosyalizmin düşüncelerini, Rus işçisinin tarihsel rolü düşüncesini benimseyip, bu düşünceler geniş bir yaygınlık kazandığında ve işçiler sağlam örgütler kurup, işçilerin bugünkü dağınık işletmeler düzeyindeki mücadelesini bilinçli sınıf mücadelesine dönüştürdüklerinde, o zaman Rus işçisi tüm demokratik unsurların başında otokrasiyi devirecek ve Rus proletaryasını (bütün dünyanın proletaryasıyla omuz omuza) açık politik mücadelenin doğrudan yolunda muzaffer komünist devrime doğru götürecektir."

Lenin'in tüm mücadelesi bu ilkeler etrafında şekillendi. Rusya işçi sınıfının cahil bir geri kitleden tarih yazan devrimci bir sınıf hareketine dönüşmesi bu

yoldan gerçekleşti.

Lenin Narodnik akıma karşı verilen teorik mücadelenin ardından Legal Marksizm'e karşı da mücadele yürüttü. Orta sınıf Rus aydınlarından oluşan bu akım Marksizm'i kabul etmekle birlikte, onun devrimci özünü görmezden geliyor, sosyalizmi geleceğin bir sorunu olarak ele alırken, esasında kapitalizmi rasyonalize edip mutlaklaştırıyordu. Lenin devrimci proleter bir perspektifle bu akıma da araya kalın çizgiler çekti.

Devrimci teori, işçi sınıfının o günkü durumundan bağımsız olarak ondaki devrimci enerjiyi ve geleceği görerek, sosyalizme giden yolda kararlılıkla yürümek demektir. Lenin'in Marksizm'den öğrendiği buydu ve devrimci teori devrimci sınıf, devrimci örgüt ve devrimci pratikle tamamlanmalıydı.

Bu devrimci teorik gelişim Bolşevik Parti'nin üzerinde gelişip serpiştiği temel oldu. "En ileri teorinin kılavuzluk ettiği" bu parti, devrimci örgüt zemininde, etkin bir devrimci faaliyetle işçi sınıfıyla buluştu. Her türden sağ ve sol oportünizme karşı kararlı bir şekilde mücadele ederek, en karanlık dönemlerde dahi yolunu bulmayı başardı.

EKONOMİZME KARŞI SİYASAL BİR SINIF HAREKETİ İÇİN!

1890'lı yılların ikinci yarısı işçi hareketinde yaygın bir grev dalgasına sahne olurken, sosyal-demokratlar da dar eğitim ve propaganda gruplarından çıkarak işçi sınıfına yönelik yaygın bir ajitasyon çalışmasına giriştiler. Bu dönemde Le-

nin'in öncülüğünde St. Petersburg İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği kuruldu. Bu birlik işçi sınıfı içerisinde kitle ajitasyonunda önemli bir rol oynadı. Lenin bu dönemde büyük ölçüde işçi sınıfının güncel ekonomik ve sosyal sorunlarını ele alan çok sayıda bildiri ve broşür kaleme aldı. Ekonomik ve sosyal sorunlardan yola çıkılarak işçi sınıfının mücadelesini ve bilincini geliştirmeyi hedefleyen ajitasyonun en yetkin ifadeleri sayılabilir bu bildiriler. Beraberinde fabrikalardaki çalışma şartlarından iş yasalarına kadar geniş bir alanda yoğun bir kitle ajitasyonu yürütüldü.

Bu dönem sosyal-demokrat hareketin dar bir marksist aydın grup olmaktan çıkıp işçi hareketiyle yaygın bağlar kurduğu bir dönem oldu. Yaygın grev hareketi içerisinde yer yer etkinlik kazanıldı, ilk kez işçi sınıfını eyleme çekme başarısı gösterildi. Yanı sıra, Lenin'in de aktif biçimde yer aldığı, işçilerle marksist eğitim çalışmaları yürütüldü. Babuşkin gibi yetkin proleter kadrolardan bazıları bu çalışma ile kazanıldı.

Bu dönemde aynı zamanda işçilerin ekonomik-sendikal hareketini her şeyin başına koyan ve kendisini bu harekete yardımcı sınırlayan ekonomizm ortaya çıktı. Ekonomizm tek tek fabrikalardaki ekonomik-sendikal temelli hareketi amaçlaştırırken teorik gelişmeyi yadsıyor, işçi sınıfının siyasallaştırılması ile merkezileşmiş bir devrimci sınıf partisinin yaratılması görevine karşı duruyordu.

Lenin ise, devrim için en ileri teorinin kılavuzluk ettiği profesyonel kadrolardan

oluşan merkezi ve disiplinli bir partinin kurulmasını günün en önemli ve acil görevi olarak görüyordu. Çünkü böyle bir parti olmaksızın ne işçi sınıfına devrimci bir önderlik yapmak mümkündür, ne Çarlık rejimine karşı ayakta kalınabilir, ne de işçi sınıfının bilinci siyasal sınıf bilincine ulaştırılabilir.

Lenin ekonomizme en büyük darbe-yi "Ne Yapmalı?" isimli eseriyle vurdu. İşçi sınıfı kendiliğinden mücadelesiyle ekonomik-sendikal mücadelenin sınırlarını aşamaz, siyasal sınıf bilinci düzeyine ulaşamazdı. İşçi sınıfına sosyalist bilinç dışarıdan, en ileri teorinin kılavuzluk ettiği disiplinli ve merkezileşmiş bir parti tarafından, onun yol göstericiliği ile verilebilirdi. Sosyal-demokratların görevi kendiliğinden harekete, ekonomik-sendikal mücadeleye yardım değil, işçilerin dar ekonomik mücadeleler içerisinde kendiliğinden siyasal bilince ulaşmasını beklemek değil, bu mücadele içerisinde işçi sınıfını "kendisi" için sınıf haline getirecek bilinçli, planlı ve siyasal bir faaliyet olacaktır. Parti işçi sınıfının ekonomik ve sosyal hoşnutsuzluklarını hareket noktası olarak, onun bilincini sosyalist sınıf bilincine ulaştırmayı hedeflemeliydi.

Lenin, işçi sınıfının ekonomik ve siyasal mücadelesi arasındaki ilişkiyi şöyle formüle ediyordu: "Ekonomik mücadele, bir sosyalist için, işçilerin devrimci partide örgütlenmesine, onların tüm kapitalist sisteme karşı sınıf mücadelelerinin güçlenmesine ve gelişmesine temellik ettiği için önemlidir. Eğer ekonomik mücadele tamamen kendi başına bir şey

olarak alınacak olursa bunun sosyalizmle bir alakası yoktur... 'Proletaryanın ekonomik mücadelesine yardımcı olmak' burjuva politikacısının işidir, sosyalistin görevi, ekonomik mücadeleyi, sosyalist hareketin ve devrimci işçi sınıfının partisinin başarılarının ilerletilmesine bağlamaktır. Sosyalistin görevi, ekonomik ve siyasal mücadelenin ayrılmaz birlikteliğini sosyalist işçi sınıfı kitlelerinin tek sınıf mücadelesine dönüştürmektir."

Sosyal-demokrat hareketin dar bir propaganda grubu olmaktan çıkıp işçi sınıfıyla yaygın bağlar kurduğu bu dönem, aynı zamanda devrimci bir partinin kurulma zorunluluğunu ortaya çıkarmıştı. İşçi sınıfı içerisinde çalışmayı ekonomik hareketin dar sınırlarına mahkum eden ekonomizm, örgüt planında da o dönemde sosyal-demokrat harekete egemen amatörlüğü ve yerelciliği yüceltiyordu. Böylece işçi sınıfını dar ekonomik-sendikal mücadelenin sınırlarında tutarak işçi sınıfının devrimcileşmesini engelliyor, gerçek bir devrimci sınıf partisinin kuruluşunun önünde engele dönüşüyordu.

1890'lı yıllardaki büyük grev hareketine paralel olarak sosyal-demokratlar etkili bir ekonomik ajitasyon faaliyeti yürüterek işçi sınıfıyla yaygın bağlar kurdular. Bu döneme özgü olan bu durum, ekonomistler tarafından teori haline getirilmekte, işçi hareketinin siyasal bir sınıf hareketi haline gelmesi yolundaki devrimci görevlerin önüne konulmaktaydı.

Mesele işçi sınıfının ekonomik mücadelesine katılarak bu mücadele içerisinde kendi öz deneyimleriyle sınıf ve iktidar ilişkilerini anlamasını sağlamak değil; bunu yaparken her türlü ekonomik ve demokratik sorun üzerinden işçi sınıfını seferber ederek, siyasal sınıf bilincine ulaşmasını sağlamak, bu rolü oynamasını sağlayacak araçları yaratabilmek sorunu. İşçi sınıfının devrimci bakış açısı ve iktidar ufkuna sahip olan Lenin tüm enerjisini bu kritik sorun üzerinde topluyor, çubuğu doğru yere büküyordu.

DEVRİMCİ ÖRGÜT SORUNU

Devrimci bir stratejik ufka, devrimin araçları konusunda net bir bakışa sahip olan Lenin'in ekonomizme karşı verdiği mücadele aynı zamanda işçi sınıfının devrimci partisini oluşturmak için verdiği bir kavgaydı. Ne Yapmalı'da, bu konudaki fikirlerini en tam ve kesin biçimiyle ortaya koydu. Mevcut dağınıklığa, yerelciliğe ve amatörlüğe son verilerek ihtilalci temellerde profesyonel devrimcilerden oluşan merkezi-disiplinli bir parti örgütü yaratılmalıydı. Döne döne bu gerçeğin altını çizen, tüm yönleriyle açıklığa kavuşturan Lenin, bu devrimci bakışa uygun bir partiyi yaratabilmek için net bir hareket planı oluşturdu ve uyguladı.

Lenin'in planına göre devrimci bir parti örgütünün yaratılmasında illegal merkezi bir gazete temel bir rol oynaya-

cakti. Daha sonra Lenin'in büyük emeğiyle İskra bu rolü üstlenmek üzere yayın faaliyetine başladı. Böylelikle tüm Rusya çapında dağıtılacak bir merkezi gazete aracılığıyla parti kendisini inşa edecek, merkezi bir parti aygıtı yaratılacaktı.

Böyle bir parti devrimci aydınlar ile işçi sınıfının en ileri ve devrimci militan kesimlerini aynı örgüt zemininde kaynaştıracak, bu parti örgütü yoluyla işçi sınıfı siyasal savaşıma hazırlanacak, Çarlık rejimini yıkarak iktidara yürüyecekti.

Belirtmek gerekir ki, profesyonel devrimcilerden oluşmuş sıkı disiplinli bir parti fikri, sınıf dışı bir parti anlayışı demek değildi. Aksine bu hem ideolojik-teorik hem de politik-pratik bakımından işçi sınıfına önderlik edebilecek bir genelkurmayın, ihtilalci niteliklere sahip bir parti örgütünün yaratılması sorunu. Çünkü böyle bir parti olmaksızın işçi sınıfının devrimci rolünü oynayabilmesi mümkün değildi.

Lenin ve yoldaşları bu dönemde atıkları adımlarla, büyük bir emek ve özveriyle, kararlı ve zorlu bir mücadeleyle bu tarihsel görevin üstesinden geldiler.

İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZ-DEVRİMCİ GELİŞİMİNİN KARARLI SAVUNUCUSU!

1903'te yapılan Rusya Sosyal-Demokrat Partisi'nin ikinci kongresinde Lenin'in profesyonel devrimcilerden oluşan merkezileşmiş bir parti örgütü fikrinin karşısına, Menşevikler, amatörlüğü, yerelciliği, şekilsiz bir parti örgütünü savunan bir anlayışla çıktılar.

Tartışma salt bir örgüt sorunu değildi, bu sorunda ortaya çıkan bölünmenin diğer yüzünde işçi sınıfını burjuvaziye yedekleyen küçük-burjuva liberal bakış açısı bulunuyordu. Lenin önderliğinde Bolşevikler, burjuvazinin kaypaklığının bilincinde olarak işçi sınıfının bağımsız bir hareket halinde gelişerek, köylülükle ittifak kurarak iktidarı alması gerektiğini savunuyorlardı. Menşevikler ise Çarlığı yıkacak olan demokratik devrim sürecinde işçi sınıfının iktidara talip olmaması, muhalif bir konumda kalarak burjuvaziye yardım etmesi gerektiğini ileri sürüyor-

lardı. Bu anlayışla Şubat 1917 Devrimi'nde burjuvazinin kuyruğuna takılarak, Ekim Devrimi'nin önündeki engele dönüşeceklerdi.

Aslında bu, işçi sınıfını ekonomik-sendikal mücadeleyle sınırlayıp, politik mücadeleyi burjuva liberallerine bırakan, sosyalist devrimi geleceğin bir sorunu olarak erteleyen ekonomist anlayışın sürdürülmesinden başka bir anlama gelmiyordu. Örgütsel liberalizm bir kez daha siyasal liberalizmle tamamlanıyor, işçi sınıfının politik ve örgütsel planda bağımsız bir hareket olarak gelişmesi, devrimcileşmesi ve iktidarı alması temel görevinin önüne konuluyor, böylece işçi sınıfı silahsızlandırılıyordu.

Lenin önderliğinde Bolşevikler bu mücadelede işçi sınıfının bağımsız-devrimci çizgisini savundular. Pratikte de bu çizgiyi uygulayarak işçi sınıfını eğittiler. Ekonomizme ve Menşevizme karşı verilen bu kararlı mücadele sayesinde de işçi sınıfının en militan ve devrimci öncü kesimlerini kazanmayı başardılar.

Bolşevik Parti'nin hem teoride, hem örgüt ve politikada bu devrimci çizgisi sayesinde attığı temeller sayesinde, 1905 Devrimi'nde öne atılan işçi sınıfının en kararlı bölükleri bolşeviklerin yanında yer aldılar. Fakat asıl sınav devrimin yenilgisinin ardından ortaya çıkan yılgınlık ve gericilik döneminde verildi. Aydınlar ve küçük-burjuvaziden gelme kadrolar parti saflarını terk edip liberalizm ve çeşitli türden burjuva ideolojisinin etkisine kapılırken, işçi sınıfı saflarından gelen bu militan kadrolar partinin geleceğe taşınmasının güvencesi oldular.

Marksist teorinin sağlam temellerine dayanan Bolşevik Partisi her dönemde bu kararlı mücadelesini sürdürdü. 1905 Devrimi'nin yenilgisi ortamında doğan tasfiyecilik akıma, 1914'te başlayan emperyalist paylaşım savaşıyla birlikte tırmanışa geçen ve II. Enternasyonal partilerinin çöküşüne yol açan sosyal-şovenizme, Marksizm'in devlet ve devrim anlayışına karşı reformizmi ve parlamentarizmi bayraklaştıran revizyonizme, demokrasi mücadelesini küçümseyen emperyalist-ekonomizme karşı amansız bir ide-

olojik-teorik mücadele yürütüldü. Bu mücadeleler içerisinde işçi sınıfının devrimci ideolojik-politik çizgisi temellendirildi. Böylelikle devrimci örgüt-devrimci politika konusunda işçi sınıfının bağımsız konumuna ve çizgisine uygun, tutarlı ve bütünlüklü bir savaşım verildi. İşçi sınıfının en kararlı ve militan kesimleri eğitilerek, işçi sınıfının devrimci geleceği güvenceye alındı.

DEVRİMCİ TAKTİK, İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ EĞİTİMİ!

Bolşevikler Marksizm'in devrimci teorisi ve ideolojik çizgisinde kararlı ve uzlaşmaz bir tutum sergilerken, devrimci taktik alanında da yaratıcı ve esnek davranmayı başarabildiler. Ekonomik ve sosyal sorunlar ile demokratik özelemleri devrimci bir tarzda değerlendirerek, işçi sınıfını eğittiler. Kaba ve dogmatik devrimciliğe karşı da bu çerçevede güçlü bir mücadele verdiler. Marksist teorik temel üzerinden yükselen devrimci strateji, her durumda bu stratejiye sıkı sıkıya bağlı bir biçimde taktik politika ve eylem çizgisine bağlandı.

"Gelişmenin her aşamasında, her anında, proletarya taktikleri, bir yandan ileri sınıfın sınıf bilincini, gücünü ve militanlığını geliştirmek için siyasal durgunluk ya da hareketsiz, sözde 'barışçı' gelişme dönemlerinden yararlanırken, öte yandan bu yararlanmanın tüm çabasını, bu sınıfın ilerlemesi 'nihai amacı'na doğru, onda, 'yirmi yılı kapsayan' büyük günlerin büyük amaçları için pratik çözümler bulmak yeteneğinin yaratılmasına doğru yönelterek, insan tarihinin bu nesnel olarak kaçınılmaz diyalektiğini hesaba katmak zorundadır." (Lenin, Karl Marks)

"Bütün soyut formüllere ve bütün doktrinci reçetelere kesenkes düşman olan Marksizm, hareket geliştikçe, yığınların sınıf bilinci arttıkça, iktisadi ve siyasal bunalımlar keskinleştikçe, savunma ve saldırının yeni ve daha değişik yöntemlerinin sürekli bir biçimde doğmasını sağlayan ilerleme içindeki kitle mücadelesine karşı dikkatli bir tutum takınmasını gerektirir. Bu nedenle, Marksizm,

kesin olarak herhangi bir mücadele biçimini reddetmez. Marksizm, mevcut toplumsal durum değiştiği, kaçınılmaz olarak bu döneme katılanlarca bilinmeyen yeni mücadele biçimlerinin doğacağını kabul ederek, yalnızca o anda mümkün ve var olan mücadele biçimleriyle kendini hiçbir koşul altında sınırlamaz. Bu yönden Marksizm, kitle pratiğinden eğer öyle ifade edebilirsek, öğrenir ve 'sistem yapanların' tek başına çalışmalarıyla keşfedilen mücadele biçimlerini yığınlara öğretmek yolunda hiçbir iddiada bulunmaz." (Lenin, Marksizm ve Gerilla Savaşı)

Devrimci taktiğin nasıl ele alınması gerektiğini özlü biçimde açıklayan bu ifadeler, Lenin ve Bolşeviklerin nasıl olup da köylülükten yeni çıkmış, büyük kısmı okur yazar bile olmayan işçi sınıfını, Ekim Devrimi gibi büyük bir eylemi başarabilecek bir düzeye getirebildiği sorusunun da yanıtını oluşturur.

Marksist teorinin sağlam temeli üzerinde oluşturulmuş devrimci strateji ve programın temel ilkelerinden taviz vermeden, ancak mevcut durumun somut tahliliyle kitle pratiğinden öğrenerek ve her koşulda işçi sınıfını "nihai amacı"na doğru yönelterek, bu temelde hiçbir mücadele biçimini reddetmeyen kararlı ve ısrarlı bir devrimci pratik... İşte Bolşevik Parti'nin işçi sınıfı ile köklü bağlar kurması ve onu ilerleterek nihai amaca doğru götürmesi böyle mümkün olmuştur.

Önemle vurgulamak gerekir ki, Bolşevikler ortaya koydukları taktik politikalarda, işçi sınıfının mevcut durumunu dikkate almak adına hiçbir zaman işçi sınıfının geriliğiyle uzlaşma ya da bu geriliğe teslim olma gibi bir zayıflık sergilemediler. Tersine işçi sınıfının devrimci partisi olarak doğru tutumu alırken, işçi sınıfını bu tutuma kazanmak için kararlı bir mücadele yürüttüler. Emperyalist savaşa karşı izlenen "yenilcilik" ve "devrimci iç savaş" taktiği, bunun en çarpıcı örneklerinden biridir. Savaşın başlangıcı kitlelerde şoven duygularının görülmemiş ölçüde kabartırken, Bolşevikler bu po-

litikalarıyla neredeyse tecrit olmuşlardı. Aynı dönem gerek Rusya gerekse de uluslararası alanda II. Enternasyonal'in ana partileri sosyal-şovenizmin batağına batmışlardı. Fakat tarih gösterdi ki, bu ihaneti seçen partiler çöküp büyük bölümlüyle düzen saflarına kaydılar. Bolşevik Partisi ise, savaşın ağırlığı toplumun üzerine çöküp işçi sınıfı ve yoksul köylülerde büyük bir hoşnutsuzluğa dönüştüğünde, ilk dönemdeki tecridi aşmış, işçi sınıfı ve emekçilerin güvenini daha ileri bir düzeyde kazanmıştı.

Bir başka örnek, Bolşevik-Menşevik ayrışmasında olduğu gibi, "birlik" adı altında günü kurtarmak yerine işçi sınıfının devrimci gelişimi için ayrışmaktan, saflaşmaktan ve bölünmekten korkmadılar.

ŞUBAT'TAN EKİM'E GİDEN YOLDA İŞÇİ SINIFINI YENİDEN KAZANMAK!

Partinin teori, taktik politika ve eylem alanında geçmiş dönemde attığı bu temel ve birikim, Şubat 1917 Devrimi'nin ardından büyük bir sınav vermiştir. Lenin bu dönemde Parti'yi ve işçi sınıfını yeniden kazanarak, bu sınavdan alınının akıyla çıkmayı başarmıştır.

Şubat'ta devrimi yapan işçi sınıfıdır, fakat henüz iktidarı alabilecek bilince ve örgütlülüğe sahip değildir. Önemli ölçüde küçük-burjuva sol akımların etkisi altındadır. İktidarı ele geçirme konusundaki zayıflık Bolşevik Parti saflarında da kendisini göstermektedir. Bu zayıflığı gören Lenin, Finlandiya Gari'nden ülkeye giriş yaptığı andan itibaren sorunu net biçimde ortaya koymuş, "Tüm iktidar Sovyetlere!" sloganını öne sürmüştür.

Parti dışında olduğu gibi içinde de bu çıkışa karşı duranlar olsa da, Lenin adım adım tüm bu engellerin üstesinden gelmiş, hem partiyi hem de işçi sınıfını bu hedefe kazanmayı başarmıştır.

Bolşevik Partisi işçi sınıfını bu hedefe kazanmak için onu kendi özdeneyimleriyle eğitmek, devrimi yapabilecek bir güç ve olgunluğa ulaştırmak zorundaydı. Bunun için mevcut iktidarın gerici-burju-

va niteliğini gösteren, iktidarın tümüyle Sovyetler üzerinden işçi, asker ve yoksul köylülük tarafından alınması hedefini koyan Bolşevikler, sabırlı fakat kararlı bir çalışmayla devrimi hazırlamaya koyuldular.

İşçi sınıfı ve yoksul köylü yığınları "Ekim, barış ve toprak" istiyorlardı. Şubat Devrimi bu taleplerle ayaklanan işçilerin ve askerlerin eseri idi. Ancak iktidara gelen, küçük-burjuva sol partilerin de payandalık ettiği burjuvaziydi. Bu iktidar emekçilerin taleplerini karşılamaktan kaçınıp, iktidarı tümüyle elinde toplamak için devrimi bastırmaya giriştiğinde, işçi sınıfı, askerler ve yoksul köylüler yüzlerini Bolşeviklere döneceklerdi.

Bolşevikler kitlelerden gelen basınçla Haziran 1917'de başkentte bir gösteri yapılması kararını aldılar, fakat zamansız bir ayaklanmaya yol açacağı kaygısıyla iptal ettiler. Bunun üzerine Sosyalist Devrimciler ve Menşevikler, Sovyet adına resmi bir gösteri düzenlediler. Amaçları bir güç gösterisi yapmaktı. Ancak meydanlara çıkan işçi ve askerlerin ağırlıklı bir kesimi Bolşevik sloganlar ve pankartlarla yürüdüler.

Temmuz'da kriz daha da derinleşti. Bolşeviklerin önüne geçmeye çalışmasına rağmen bu kez çok daha büyük kitlesel gösteriler patlak verdi. Bolşevikler barışçıl bir gösteri yapılmasını sağlamak için eylemlere katılma kararı aldılar. Geçici hükümete bağlı ordu birlikleri tarafından göstericilere ateş açıldı. Arkası azgın bir karşı-devrimci kampanya ve saldırganlık oldu. Bolşevikler büyük bir ezme operasyonu yüz yüze kaldılar. Kısa süre sonra yaşanan Kornilov'un darbe girişimi ise, iktidardaki küçük-burjuvazinin temsilcilerinin iflasını tescilledi. Darbe girişimine karşı işçi sınıfını ve askerleri ayağa kaldıran Bolşevikler, böylece iktidarı almaya hazır olduklarını gösterdiler.

Artık işçi sınıfı, askerler ve yoksul köylülük Bolşeviklerin safında toplanıyor, onların önderliğine güveniyordu. Eylül başından itibaren Bolşevikler başlıca bü-

yük kentlerin işçi ve asker Sovyetlerinde çoğunluğu kazandılar.

Temmuz olaylarının ardından Lenin iktidarın barışçıl yollarla (ki bu beklenti Şubat Devrimi'nin ardından oluşan çok özel tarihi koşulların, "ikili iktidar" durumunun ürünüydü) elde edilemeyeceğini, silahlı ayaklanmaya dayalı devrim için hazırlanmak gerektiğini açıkladı. Bu süreçte Sovyetler acz içinde kalmış, karşı-devrim tam bir pervasızlıkla kendini göstermişti. Lenin'in bu kez de partiyi devrim için harekete geçmenin zamanı geldiği konusunda kazanması gerekcekti. Bu mücadeleyi de başardı, böylece Büyük Sosyalist Ekim Devrimi zafere ulaştı.

EKİM DEVRİMİ'NİN GÜNCEL ÇAĞRISI: DEVRİMCİ SINIF HAREKETİ YARATMAK İÇİN İLERİ!

Şubat'tan Ekim'e giden süreç, devrimci stratejik bakış ile birlikte taktik ustalığın ne demek olduğunu ortaya koymuştur. Devrimin ve devrimin partisinin deneyimleri hâlâ yol göstermektedir.

Bolşevikler nice zorlu engelleri aşarak hem örgütlü siyasal güçlerle, hem de işçi sınıfı içerisindeki her türden gerilikle mücadele ettiler. Son derece geri bir işçi sınıfından dünyayı sarsan, insanlığın önüne yeni ufuklar açan, yeni bir çağ başlatan devrimci bir sınıf yaratıldılar!

Yeni Ekimler yaratmak için Bolşeviklerin yolundan yürüyen biz komünistler, bu büyük tarihsel deneyimin dersleri ışığında, işçi sınıfını bugünkü durumundan çıkararak devrimci bir sınıf hareketi haline getirecek politika, örgüt ve eylem gücünü ortaya koyabilmeliyiz. Bugünün ihtiyacı tam da budur!

Devrimci bir sınıf hareketi ve devrimci sınıf partisinin eseri olan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nden öğrenerek, yeni Ekimler için Türkiye işçi sınıfını devrimci-leştirme – işte bizim en acil ve en temel görevimiz, işte bizim şaşmaz hedefimiz! Komünistler olarak bu yolda yürüyecek güce, birikime ve tarihsel deneyime sahibiz.

Yıllar içerisinde oluşturduğumuz teorik temellerimiz ve politik perspektiflerimiz, ilkelerimiz konusunda uzlaşmaz mücadelemizle,

Devrimci örgüt konusunda her türlü tasfiyecilik karşısında sergilediğimiz ısrar ile,

İşçi sınıfının en geri ve hareketsiz koşullarında, onu siyasallaştırmak konusundaki ısrarlı pratiğimizle,

İşçi sınıfını eğitmek ve bağımsız-devrimci hareketini geliştirme çabamızla başarıya ulaşacağız.

Tüm bu bakımlardan kazanılmış birikimlerimize dayanarak daha yoğun, daha kararlı, daha enerjik ve daha ustaca yürümeyi başarmak zorundayız.

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Aralık 2017 tarihli 309. sayısından alınmıştır...)

Ekim Devrimi ışığında...

Kadınlar ve toplumsal devrim

“Ekim Devrimi insanlık tarihinde yeni bir sayfayı. Paris işçilerinin kısa ömürlü Komün deneyi dışında tutulursa, kendinden önceki tüm devrimlerden temelden farklıydı. O güne kadar insanlığı ilerleten her devrim, bir sömürü biçimi yerine bir başka sömürü biçimini, bir mülkiyet biçimi yerine bir başka mülkiyet biçimini koymayı amaç edinmiş, sömürücüler değişmiş fakat sömürü devam etmiş, mülk sahibi sınıflar değişmiş, özel mülkiyet sürmüştü. Oysa Sosyalist Ekim Devrimi, sömürüyü ve mülkiyeti kaldırmayı hedefleyen bir devrimdi; bunu ilke ve amaç edinen bir devrimler dönemini, proletarya devrimleri dönemini başlatmıştı.” (Buz Kırılmış, Yol Açılmıştır / Ekim, sayı:2, Kasım 1987)

Sömürüyü ve mülkiyeti kaldırmayı hedefleyen Ekim Devrimi, kadının kurtuluşunun koşullarını da yarattı. Zira, kadının baskı ve ezilmişliğinin kökeninde özel mülkiyet düzeni yatıyordu. Sorunun kaynağına neşter vurmak, çözüm için koşulların yaratılması anlamına geliyordu.

Bolşevikler başından itibaren devrimin temel gücü olarak işçi sınıfını gördüler. Kadını ve erkeği ile milyonlarca emekçi olmaksızın mücadelenin başarıya ulaşamayacağı inancıyla hareket ettiler. Kadın işçi ve emekçiler içinde etkin bir çalışma yürüterek örgütlendiler. Bir Bolşevik’in deyimiyle, *“Kadın hareketinin proleter hareketin büyük nehrine döken akışı”* içinde güçlendiler. Devrimi hazırlama mücadelesine aktif bir şekilde katılan kadınlar, bu mücadele içinde değiştiler, özgüven kazandılar, özgürleştiler.

BOLŞEVİKLER VE BURJUVA KADIN HAREKETİ

Burjuva kadın hareketi kapitalist ge-

lişmenin ürünü olarak ortaya çıkar. Rusya’da ise 1905 Devrimi öncesine dayanır. Orta sınıf ve aydın kadınlara dayalı olan hareket, otokratik rejimde kadınların ezilen cins olmasına karşı çıkararak kadın haklarının sağlanması, asıl olarak burjuva düzenin inşası istemiyle hareket eder.

1905 Devrimi’nin toplumda yarattığı sarsıntıdan burjuva kadınlar da etkilendirilir ve hak eşitliği temelinde çeşitli birlikler kurarlar. Bunlardan en önemlisi, *“Kadınların Eşit Haklar Birliği”*dir. Bu birlik kadın işçiler içinde de faaliyet yürütür, fakat her seferinde bu çalışmalar dağılır. Zira burjuva kadınlar ile kadın işçilerin istemleri arasında çatışma yaşanır. 1905 Devrimi’nin en yoğun dönemlerinde

gerçekleşen birliğin kuruluş kongresinde dahi, bir grup işçi kadının *“eşit işe eşit ücret”*, *“ana ve çocuk sağlığının korunması”* vb. talepleri reddedilir. İstemler, cumhuriyet, eşit ve genel oy talepleriyle sınırlı tutulur.

Aynı dönemde, sınıf hareketi içinde kadın işçilerin de uyanışı söz konusudur. Kollontay kadın işçilerin durumunu şu sözlerle özetler: *“Kargaşa, huzursuzluk ve grevlerin sürdüğü bir zamanda, ezilmiş, ürkek ve hiçbir hakkı olmayan proleter kadın aniden büyüdü, dik ve düz durmayı öğrendi. Emek hareketine katılmak, kadınları sadece emek güçlerini satan insanlar olarak değil, birer kadın, eş, anne ve ev kadını olarak da özgürlüğe*

yaklaştırdı.”

Bolşevikler, burjuva kadın hareketi karşısında net bir bakışa sahiptirler. Rusya’da emekçi kadın mücadelesinin öncülerinden Kollontay feminizmi, *“burjuva kadınların birlik, dayanışma ve böylece ortak düşmanları gördükleri erkekleri reddetme mücadelesi”* olarak tanımlar. Bolşevikler kadın hareketi karşısında *“sağlam sınıf çizgisi”*ne dayalı ilkesel tutumlarından ödün vermezler. Ancak sınıf hareketinin çıkarları temelinde kadın hareketiyle ilişkide taktik tutumlar da geliştirirler. 1908 Aralık’ında gerçekleşen Birinci Tüm Rusya Kadınlar Kongresi, Bolşeviklerin burjuva kadın hareketiyle ilişkilerine çarpıcı bir örnektir.

Stolipin gericiliği ile birlikte kitle hareketinin gerilemesi karşısında, burjuva kadın hareketinin sözcüleri, kadın hareketini toparlamak hedefiyle kongre çağrısında bulunurlar. Sosyal demokratlar görüşlerini açıklamak amacıyla kongreye katılma kararı alırlar. Zira, azımsanmayacak sayıda kadın işçi kongreye ilgi duyar ve ön hazırlık süreçlerine katılır. Sosyal demokratlar arasında üç eğilim belirir. *“Feministlerle işbirliği yapılmamasını, asgari katılımı ve mümkün olduğu kadar çabuk kongreden ayrılmayı isteyen Bolşevikler, kongredeki demokratik unsurlardan kopmayı reddederek ve genel bir demokratik ittifak yaratmayı savunarak karşı konumda yer alan Menşevikler ve kadın sorunlarını ilgilendiren tüm temel*

Küçükçekmece EKK’den kahvaltılı toplantı

Küçükçekmece EKK aylık toplantısını 7 Ocak’ta gerçekleştirdi. Sabah saatlerinde İşçilerin Birliği Derneği’nde buluşan işçi-emekçi kadınlar hep birlikte kahvaltı yaptılar. Kahvaltının ardından başlayan toplantıda ilk gündem olarak geçen ay planlanan çalışmalar değerlendirildi.

EKK olarak kararlaştırılan ve hayata geçirilen kadın işçi anketleri üzerine yapılan değerlendirmelerin sonrasında önümüzdeki haftalar için yeni planlamalar yapıldı. Ayrıca engelli ve yaşlı bakımına dair hazırlanan anket değerlendirilerek anket yapımına ilişkin de planlamalar yapıldı.

Gündemdeki gelişmeler üzerinde de durulan toplantıda Diyanet’in son dönemdeki açıklamaları ve bu açıklamalara karşı gelişen tepkiler konuşuldu. İzlanda’da kadınların müca-

deleleri sonucunda yasalara yazdırdıkları *“eşit işe eşit ücret”* talepleri ve İran’daki toplumsal harekette öne çıkan kadınlar üzerine sohbet edildi.

Kadın haklarına ilişkin gündemlerin ardından kadın işçileri daha özelinden ilgilendiren taşeron işçilerine kadro verilmesine ilişkin düzenlemenin arka planı tartışılmaya başlandı.

Toplantının bir diğer gündemi ise devrimci tutsaklara yönelen tek tip elbise saldırısı oldu.

14 Ocak tarihinde gerçekleşecek olan Mesleki Eğitim Kurultayı’na dair bilgilendirmenin ve planlamanın yapıldığı toplantıda son olarak İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları’nın sosyal medya hesabının daha aktif kullanımı ve *Kızıl Bayrak* gazetesine düzenli katkı sunma noktasında planlamalar yapıldı.

noktalarda sosyalistlerle feministler arasında çelişkileri açıklığa kavuşturmakta ve gidermekte ısrarlı olan Kollontay.” (Tony Cliff, Kadınların özgürlüğü ve sınıf mücadelesi, s.110)

Kongre boyunca, burjuva kadın temsilcileri ile işçi grubu arasında tartışmalar yaşanır. Sınıf çatışması her noktada kendini gösterir. Son gün, burjuva kadınlarla hiçbir işbirliğinin olanaklı olmayacağını söyleyen Bolşevikler salonu terk ederken, Menşevikler kalmayı tercih ederler. Kongre kadın işçilere, burjuva kadınlarla birleşmenin olanaklı olmadığını ve yararsız olduğunu tüm açıklığıyla gösterir.

Sınıf hareketi yeniden yükseldiğinde, Bolşeviklerin kadın işçiler içinde yürüttükleri çalışma ve mücadelede, karşılarında burjuva kadın hareketi sözcülerinden öte Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler vardır. Bu açıdan iki çarpıcı örnek, 1913-1914 emekçi kadınlar günü kutlamaları ve savaş karşısındaki tutumdur.

1913 ve 1914 yıllarında emekçi kadınlar günü eylemlerine, sadece kadınların katılmasını isteyen Menşevikler ve tüm işçi sınıfının katılımında ısrar eden Bolşevikler arasındaki ayırım çok nettir. *Rabotnitsa*'nın (Kadın İşçi gazetesi) ilk sayısının başyazısında Krupskaya, Bolşevizm ile feminizm arasındaki keskin ayırım çizgilerini ortaya koyar.

Emperyalist savaş ise tam anlamıyla turnusol kağıdı işlevi görür. Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler liberallerle birlikte anavatan savunuculuğu tutumu alırken, Bolşevikler emperyalist savaş karşısında devrimci iç savaşı büyütme çağrısını yükseltirler. Kadınlar arasında da bu temelde ajitasyon yürütürler.

EKİM'DEN GÜNÜMÜZE KADIN SORUNUNDA DEVRİMCI SINIF ÇİZGİSİ

100. yılında Ekim Devrimi, dünyada ve ülkemizde çok yönlü olarak ele alındı, tartışıldı, üzerine yazılar yazıldı, yazılıyor.

Günümüz feministleri ve sosyalist-feministleri Ekim Devrimi'ni anarken, olguları kendi çizgilerine göre yorumlamayı sürdürüyorlar. Kadın sorunu konusunda pratikte, dönemin menşevikleri ve Sosyalist Devrimcilerinin oynadıkları rolü oynamaya devam ediyorlar.

Ekim Devrimi değerlendirmelerine kadın sorununda amalı-fakatlı cümleler eşlik ediyor. Temelinde ise, kadının özgürleşmesinde toplumsal devrimin “başarılı olamadığı”, patriarkanın cinsel sömürsünün yok sayıldığı, kadınlar üzerinde iki ayrı dinamiğin “sömürüsü” iddiası var.

Bu iddianın gerisinde, kadın sorunu ile özel mülkiyet arasındaki ilişkinin görülmemesi yatıyor. “*Ataerkilliğin, maddi üretim tarzı üzerinden şekillen üstyapısal bir olgu olduğu gerçeği görülememektedir. Ataerkill kültürle sonuç alıcı bir mücadele için temel ön koşulun, bu gerici kültürün yaşam bulduğu maddi altyapının,*

yani kurulu düzenin toplumsal bir devrimle yıkılması olduğu da bundan dolayı kavranamamaktadır. Ki her zaman vurguladığımız gibi, toplumsal bir devrim kadının ezilmişliği sorununun çözümü için uygun başlangıç zeminini yaratacaktır. Kuşkusuz ki kökleri derinde olan bu ‘bin yıllık’ soruna karşı uzun erimli bir ideolojik mücadele süreci gerekecektir. Bu mücadeleler sonucundadır ki sosyalizmde kadın ve erkek yeni toplumun yeni insanı olarak eşitlenecektir.” (Kadın devrimi tartışmaları üzerine, Ç. İnci)

Özel mülkiyet düzenine vurarak, kadının kurtuluşunun önkoşullarını yaratan Ekim Devrimi, burjuva düzene ait yasaları devrimin ilk günlerinde paramparça etmiş, kadını toplumsal üretime aktif bir şekilde dahil etmiş, onun kölelik prangaları olan ev işleri, çocuk bakımı vb. işleri toplumsallaştırma yönünde adımlar atmış, binlerce yıllık ataerkill geleneklere karşı sistematik mücadeleyi başlatmıştır. Toplumsal yaşam ve devlet yönetiminde kadının bu denli özne haline geldiği başka bir örneği görmek olanaklı değildir. Ancak sosyalizm deneyiminin temelde tarihsel güçlükler sonucu yenilmesi ve bunun bir parçası olarak kadınların özgürleşmesi yönünde atılan adımların sekteye uğraması, günümüz feminist ve sosyalist-feministlerinin, “sosyalizmin” kadının özgürleşmesine yetmeyeceği savına dayanak oluşturmaktadır.

Aynı bakışın ürünü olarak Ekim Devrimi'nde kadınların rolü çarpık ele alınabilmektedir. Ekim Devrimi, ne “kadın eksenli” bir devrimdir ne de kadınların devrime katılımındaki temel itki “cinsiyet ayrımı”dır. Ekim Devrimi, sömürü ilişkilerine temellerinden vuran bir toplumsal devrimdir. Ekim Devrimin'de kadınlar muazzam bir rol oynamışlardır. Ancak çifte baskı ve ezilmişliği yaşayan kadın işçi ve emekçilerin hareket noktası sınıf sömürsüdür. 1905 Devrimi'nde de, Şubat Devrimi'ne varan kitle grevleri ve Şubat'tan Ekim'e giden dönemde de böyledir. Sınıfsal baskı ve sömürüye karşı mücadele ve sınıfsal talepler, kadın işçilerin temel hareket noktası olmuştur. Bu mücadele içinde gücünün farkına varan ve özgüven kazanan kadın işçiler, cinsel baskı ve eşitsizliğe karşı da seslerini yükseltmişlerdir.

Kadınların Ekim Devrimi'nde etkin bir rol oynamalarında Bolşevik Parti'nin çok özel bir yeri vardır. Başta A. Kollontay, N. Krupskaya ve İ. Armand olmak üzere pek çok Bolşevik kadın, kadın işçilerin örgütlenmesi mücadelesinde yer almışlardır. Burjuva kadın hareketi temsilcileri ile onların sözcülüğünü yapan Menşeviklere ve Sosyalist Devrimcilere karşı mücadele yürütmüşlerdir.

Ekim Devrimi'nin 100. yılında, Bolşeviklerin kadınlar arasında yürüttükleri çalışmaları, taktik politiklardan oluşturdukları örgütlülükler kadar deneyimlerini incelemeli, faaliyetimize yol gösterecek sonuçlar çıkarabilmeliyiz.

Kadın işçilerin mücadele tarihinden bir kesit...

Lawrence Tekstil grevi

11 Ocak 1912 tarihinde başlayan ve 14 Mart 1912'ye dek süren Lawrence Tekstil işçilerinin grevi kadın işçilerin mücadele tarihinde öne çıkan önemli bir süreçtir.

Amerika'da bulunan Massachusetts eyaletinde kapitalizmin gelişim ihtiyacına göre şekillenen bir tekstil şehri kurulur. 1853 yılında kuruluşu biten bu kent zamanla işçi göçü olarak büyür. Neredeyse yarıya yakını göçmen işçilerden oluşan tekstil kenti ismini buradaki tekstil şirketinden alır. Zamanla Lawrence, ABD'nin önemli tekstil merkezlerinden biri haline gelir.

Kadın, çocuk ve göçmen işçi emeğiyle ucuz emek diyarıdır Lawrence. Uzun çalışma saatleri ve düşük ücretleriyle kölece çalışma koşulları hâkimdir. Haftalık çalışma ücreti 8.76 dolardır. Kadın ve çocuklar ise 56 saatlik çalışma haftası karşılığında 6 dolar almaktadır. Çıkan bir iş yasasıyla çalışma haftası 54 saate düşürülür, ancak ücretler de yüzde 3,5 oranında düşer. Zaten yoksulluk içindeki işçiler için bu büyük bir yıkımdır.

11 Ocak 1912'de çoğunluğu kadınlardan oluşan işçileri eyleme geçiren de bu gelişmeler karşısında yaşanan öfke patlaması olmuştur. Grevin etkisi Lawrence fabrikalarındaki diğer işçilere ve Washington Mill adlı yün şirketi işçilerine de ulaşır, onlar da iş bırakır. Grevin talepleri, 54 saatlik haftalık çalışma saati, %15 ücret artışı, fazla mesai karşılığında çift ödeme ve eşit işe eşit ücrettir.

Dünya Sanayi İşçileri Sendikası çatısı altında çeşitli uluslardan binlerce işçi birlikte hareket etmeye başlar. Farklı ulusların temsiliyetine dayalı, 56 kişilik bir komite ile grevi yürütürler.

Dünya Sanayi İşçileri Sendikası (IWW) sayesinde işçilerin sesleri

ABD'nin çeşitli yerlerine ulaşır, destekler örgütlenir. Kadın işçilerin grevdeki etkisi ise belirleyicidir.

Grev karşısında sermaye devleti kolluk gücünü göreve çağırır, kent asker ve polislerce ablukaya alınır. İşçilerin yaptıkları yürüyüşlere saldırılar yaşanır, onlarca işçi tutuklanır. Amerika'nın çeşitli yerlerinden grevci işçilere ve ailelerine yönelik destekler artarak devam eder. Sınıf dayanışması büyür. Dönemin sosyalistlerinin öncülüğünde başlayan kampanya ile grevdeki kadın işçilere destek olmak adına çocukları New York gibi kentlerde geçici olarak misafir edilir. Bu dayanışmanın büyümesini engellemek için polis, 24 Şubat'ta misafir edilmek için yola çıkmak isteyen kafiledaki çocuklara ve kadınlara saldırır, tutuklamalar yaşanır. Saldırıya karşı tepkiler daha da büyür, greve olan destek daha çok artar. Grev ABD kongresine konu olur. Sonunda başta Lawrence fabrikasındakiler olmak üzere greve çıkan tüm işçilerin talepleri kabul edilir. 14 Mart'ta imzalanan anlaşma işçilerin farklı dillerden Enternasyonal marşını okumasıyla kutlanır.

“EKMEK VE GÜL GREVİ”

İşçi sınıfının mücadele tarihi açısından önemli bir deneyim bırakan Lawrence grevi “Ekmek ve Gül Grevi” olarak da bilinir. James Oppenheim'e ait Ekmek ve Güller şiiirinin etkisiyle kadın işçiler eylemlerinde bu şiarla yürürler.

Lawrence grevi; kadın işçilerin aktif olarak katılması ve komiteler halinde grevi örgütlemeleri, sınıf dayanışmasının çok yönlü örneklerini içermesi ve farklı uluslardan işçilerin birliğini sağlaması açısından mücadele tarihimize anlamlı deneyimler bırakmıştır.

Ekim Devrimi'nin 100. yılında Kollontay'ı okurken... / II

Burjuva ve kadın işçi hareketleri

Z. Kaya

Kollontay'ın "Kadının toplumsal konumu ve kadın emeği" adlı kitabının yedinci dersi "Kadın sorununun nedenleri" başlığını taşır. Bu bölümde, Fransız Devrimi öncesinde kadınların ekonomik ve sosyal durumlarına işaret edilerek, "1789 Haziran'ında zenginlerin despotluğuna karşı isyanına kadınların özellikle gayretli aktivistler olarak katılmasında şaşılacak bir şey yoktu" denilir. "Halktan kadınlar" o dönem iş hakkı ve "günlük ekmeklerini namuslu bir şekilde kazanabilmeleri" sözünü talep ederler. Paris'in proleter kadınlarının, devrim sırasında verdikleri bir dilekçede de, kadın ve erkek için iş hakkı ve tipik kadın emeği alanlarında erkekler için çalışma yasağı talebi yer alır. Ve kendilerinin de erkek emeğinin egemen olduğu alanlarda çalışmaktan vazgeçmeye hazır olduklarını belirten işçi kadınlar, "Biz, kendimizi erkeklerin otoritesinden kurtarmak için değil, mütevazı bir çerçevede kendimize bir yaşam sağlamak için iş arıyoruz" derler.

"Kadın hareketi"nin başlangıcının 1774'lere dayandığını ifade eden Kollontay, Fransız Devrimi'nde burjuva kadın önderlerin mücadelelerini aktarırken, şu noktayı da vurgular: "... kadın sorununu, ancak ve yalnız, çok sayıda kadın daha 18. yüzyılın sonunda üretimde çalıştığı ve bu yüzden de toplumda onların iş gücü yararlı olarak saygı görmeye başladığı için, böyle sivriltilmiş bir şekilde formüle edebildiler."

İKİ FARKLI SINIF, İKİ FARKLI BAKIŞ, İKİ FARKLI HAREKET

Kollontay, kadınların farklı pozisyon-

lardan yola çıktıkları için, kadının üretimdeki rolü ile devlet ve toplumdaki rolü arasındaki çelişki konusunda farklı çözümlere vardıklarını, ancak ortak bir paydada, çalışma hakkında buluştuklarını belirtir. Burjuva kadın hakları savunucularının, kadınların eşit hakları için mücadelelerinin ve insan onuru konusunda gelişen kavrayışlarının sonucu olarak kadınların meslek yaşamına girmeye başladıklarını kanıtlamaya çalışmalarının "muazzam bir hata" olduğunu söyler. "Esas olarak 'kadınların bütün resmi görevlere ve mesleklere özgürce girebilmesi'ne yönelik bütün bu talepler, ancak 'halktan kadınların', üretken kadın emeğinin yolunu açmaları sonucu ortaya çıkabilmiştir" der. Bu tespitini tarihsel

süreçler üzerinden çeşitli örneklerle aydınlatılarak, "kadınları meslek hayatına iten hak eşitliği talebi değildi, tam tersine, kadının üretimdeki rolü, toplumsal hak eşitliği talebini doğurmuştur" der.

Sekizinci ders, "özel olarak bağımsız bir 'kadın sorunu' yoktur" vurgusuyla başlar. Burjuva toplumda kadının baskı altında tutulmasının, sermaye ile emek arasındaki büyük toplumsal çelişkinin bir parçası olduğunu ifade eder. Kadının üretime katılması ile onun genel hak yoksunluğu arasındaki çelişkinin, o zamana kadar bilinmeyen bir görüngünün ortaya çıkmasına yol açtığını belirterek, "Bir kadın hareketi ortaya çıktı. Fakat bu hareket, başından itibaren taban tabana zıt iki akıma ayrılır: fraksiyonlardan biri bur-

juva kadın hareketinin bayrağı altında örgütlenirken, diğeri işçi hareketinin bir parçasıdır" der.

BURJUVA KADIN HAREKETİNİN ÖZELLİKLERİ

Burjuva kadın hareketinin 19. yüzyılın sonuna doğru sosyalistlerin taleplerini öne sürmesinin biricik nedenini, "kendi politik önemlerini büyütme için, proleter kadınların desteğini güvence altına almak, onların işbirliğini satın almak istemeleri" olarak açıklar. "Kendisini sınıfsal olarak tarafsız görmesi ve taleplerini ve eylemlerini tüm kadınların taleplerini ve eylemlerini temsil ediyor olarak görmesi"nin, burjuva kadın hareketinin tipik bir özelliği olduğunu belirtir. Bir başka

Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz'ın, kız çocuklarının okullaşma oranını ilkokulda yüzde 91, ortaokulda yüzde 95 olarak vermesine eğitim sendikaları başkanlarından tepki geldi.

Eğitim Sen Genel Başkanı Feray Aytekin Aydoğan açık öğretime devam eden ortaöğretim öğrencileri arasında kız öğrencilerin oranının yüzde 62'ye yükseldiğini belirterek, "Türkiye'de kadınların yüzde 71'i lise altı düzeyde bir eğitim almıştır. Sadece yüzde 17'si lise ve dengi ve yüzde 12'si de lise üzeri eğitime erişebilmektedir" dedi. Bakan Yılmaz, Bursa'da yaptığı konuşmada, kız çocuklarının ortaöğretimde okullaşma oranının yüzde 82, yükseköğretimde ise yüzde 44 olduğunu söylemişti.

Bakanın açıklamasını sendika başkanları yalanladı

"4+4+4'TEN SONRA KIZ ÇOCUKLARI OKULA GÖNDERİLMİYOR"

Aydoğan son 10 yılda 482 bin 908 kız çocuğunun evlendirildiğini, son 6

yılda 142 bin 298 çocuğun doğum yaptığını belirtti. Kadınların özellikle örgün eğitime katılımının erkeklerle göre daha kısıtlı olmasının yaşamın birçok alanına da katılımlarını kısıtladığına dikkat

çeken Aydoğan eğitim düzeyi yükseldikçe kadınların örgün eğitime katılım oranının düştüğünü belirtti. Kadınların net okullaşma oranlarının açık öğretim hariç tüm düzeylerde erkeklerden geri durumda olduğunu aktaran Aydoğan, "İlkokuldan ortaöğretime geçişte kadın öğrenci kaybı erkeklerle göre yoğunlaşmıştır. Kadınların yükseköğretime erişim oranı daha düşüktür" dedi.

Eğitim-İş Sendikası Genel Başkanı Orhan Yıldırım da bakan Yılmaz'ın verdiği bilgilerin doğru olmadığını belirterek, "Kız çocuklarının büyük kısmı 4+4+4 sisteminin uygulanmasından sonra ilk 4 bitince okula gönderilmiyor" dedi ve bakanın açıklamasının gerçeği yansıtmadığını söyledi.

özelliğinin ise, "her açıdan erkekleri taklit etmeye çalışarak, erkekle kadın arasında ciddi bir çıkar çatışması yaratma" olduğunu söyler.

Burjuva kadın hareketinin, anneliğin yasalarca korunması ve çalışan kadınları koruyan özel yasa taleplerini, son derece isteksiz ve büyük kuşkuyla programlarına aldıklarına dikkat çeken Kollontay, feminist yaklaşımların tek yönlü sonuçlarını da irdeler.

BURJUVA KADIN HAREKETİNİN TALEPLERİ

Burjuva kadınların sınırlı sayıda meslek arasında seçim yapabilmelerinin nedenini, okul ve meslek eğitiminin son derece yetersiz alması ile açıklar. "Kadınlar, ancak akademik eğitime giriş hakkını kazanabilirlerse bu çıkmazdan çıkabilirlerdi. Bundan dolayı, örneğin, Almanya ve daha sonra Rusya gibi kimi ülkelerde, şu mücadele sloganının en önemli talep olarak kendini kabul ettirmesi şaşırtıcı değildir: Akademik yüksek okul eğitiminde kadınlar ve erkekler için eşit koşullar." Burjuva kadınların bu taleplerle verdikleri mücadelelerle, 19. yüzyılın sonunda üniversitelere giriş hakkını adım adım aldıklarını belirtir. Fakat şu ayrımı da özellikle yapar: "... yoksul köylü kadınlar ve ezilmiş proleter kadınlar, sürekli olarak bir iş geliri arayışı içinde, feministlerin geç 19. yüzyıldaki mücadelesine sloganını, yani çalışma hakkını, daha 17. ve 18. yüzyılda pratikte gerçekleştirmişlerdi. Dördüncü zümrenin yoksul kadınları, bu çalışma hakkı için, burjuva kadınların bizzat çalışmak zorunda olmayı henüz utanç olarak gördükleri bir dönemde mücadeleye yürütmüşlerdi."

Burjuva kadınların en önemli taleplerinden birinin kadınlara seçme ve seçilme hakkı olduğunu belirten Kollontay, "Bütün kadınların politik haklarını savunmaya pek değer veren bütün ülkelerin feministlerinin, gerici üç sınıflı seçim hakkını gerçekten engellemek söz konusu olduğunda, proleter kadınların oy hakkının ellerinden alınmasını kabul etmeleri tipiktir" der.

PROLETER KADIN HAREKETİNİN TALEPLERİ

Kadın işçilerin öne sürdükleri ilk slogan çalışma hakkı olmuştur. "Geçen yüzyılın ellili yıllarında kadın işçiler, şu talepler uğruna mücadele ettiler: 1) erkek iş arkadaşlarıyla aynı koşullarda sendikalara girme hakkı. 2) eşit işe eşit ücret. 3) kadın emeğinin korunması. 4) kapsamlı analık koruması." Bu taleplerin hiçbirinin proleteryanın sınıf çıkarlarına aykırı olmadığına, tam tersine, tipik proleter talepler olduğuna dikkat çeker.

Proleteryanın kadının kurtuluşu için mücadelenin kendi sınıf mücadelesinin bir parçası olduğunu sonradan kavramış olmasına rağmen, işçi sınıfının öncüsü sosyalistlerin, bunu başından itibaren

kavradıklarını belirtir. I. Enternasyonal'in anne olarak kadının konumunu savunduğunu ve kadın iş gücünü ve sağlığını koruyacak reformlar talep ettiğini hatırlatır. Feministlerin ise yalnızca eşitlik olgusunu öne çıkarmasına dikkat çeker. "Buna karşılık işçi sınıfı, kadının kurtuluşunun iki yönü olduğu ve herhangi soyut hakların kadının konumunu iyileştirmede, tam tersine kötüleştirdiği inancındadır. Eşit haklar ve özellikle de anne olarak kadının devlet tarafından korunması, 'kadın sorununda' komünistlerin, proleteryanın öncülerinin uzun vadeli hedefiydi" diyerek, aradaki yaklaşım farkını ortaya koyar: "Proleter kadın hareketi, işçi hareketinin bütünlüklü mücadelesine bağlıdır. Onun özel talepleri, işçi hareketinin gelişmesine ve kök salmasına katkıda bulunur."

EMPERYALİST SAVAŞ VE KADIN HAKLARI

Kollontay, işçi sınıfının iktidarı aldığı Sovyetler Birliği'nde kadın sorununun çözümüne dair politikalara geçmeden önce, "savaş sırasında kadın emeği"ni irdeler. Emperyalist paylaşım savaşı sırasında kadınların kitleler halinde sanayiye çekildikleri, savaş sonrasında ise yine kitlesele olarak işsiz bırakıldıkları anlatılır. Burjuvazinin kendi çıkarları çerçevesinde kadınların "kutsal görevleri"ni, kimi zaman annelik, kimi zaman da "vatan savunması" olarak şekillendirdiğini kaydeder ve burjuva kadın hareketi ile proleter kadın hareketinin savaş karşısındaki tutumlarını özetler. "Almanya'da ve Fransa'da sosyal-yurtsever kadınlar, ucuz kadın işgücünün sırtından kazanma çabalarında, kapitalistleri kayıtsız koşulsuz desteklediler" der.

Savaşın sonunda elde edilen kimi kadın haklarına ilişkin olarak ise şunlara dikkat çeker: "Gerçi savaşın sonundan bu yana bazı burjuva devletler, kadının durumuyla da biraz ilgisi olan bir dizi reform gerçekleştirmek zorunda kaldılar, ama bu uzlaşmalar; militan süfrajelerin geçen yüzyılda İngiltere'de elde bombayla uğruna savaştıkları ve önemli ölçüde daha barışçıl burjuva kadın hakları savunucularının sayısız dilekçeyle dilendikleri bu uzlaşmalar, burjuvaziden yalnızca iki nedenden ötürü koparılabilmisti." "Bir yandan, burjuvazi için onca korkutucu olan Rusya'daki devrim örneği ve diğer yandan kitlelerde çok yaygın olan toplumsal demokratikleştirilmesi doğrultusundaki ruh hali." Bu nedenlerle burjuvazinin kadınlara oy hakkı gibi sadakalar dağıttığını vurgular. "İngiltere, Almanya, İsveç ve Avusturya'da kadınlar savaştan sonra belirli politik mülahazalardan ötürü oy hakkını elde ettiler, yoksul 'yurtsever başarıları'nın ödülü olarak değil" diyerek, işçi sınıfının Rusya'da elde ettiği zaferin yankılarıyla dahi kadınların kimi hakları alabildiğine dikkat çeker.

(Devam edecek...)

Kadın istihdamını artırma yalanına yeni kılıf;

Kreş yardımı!

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Betül Sayan Kaya, TBMM Genel Kurulu'nda yapılan bütçe görüşmelerinde, sanayi alanında düzenlenecek İşbaşı Eğitim Programları (İEP) ve mesleki eğitim kurslarına katılan ve 2-5 yaşlarında çocukları olan kadınlara İŞKUR tarafından aylık 400 TL kreş desteği verileceğini söyledi. Peki Kaya'nın bu sözleri ne anlama geliyor?

İEP: UCUZ VE GÜVENCESİZ İŞÇİ BULMA PROGRAMI

Sözde meslek edindirmek için oluşturulan işbaşı eğitim programlarına katılan işçilerin deneyimsiz olması şartı aranmıyor. Yani iş deneyimi olan işçi de bu programlara katılabiliyor. Sadece bu bile, işbaşı programının sahteliğini ortaya koyuyor. Fakat biz biraz daha açalım: İşbaşı eğitim programlarına katılan işçiler, aynı iş yerinde çalışan diğer işçilerle aynı işi yapıp aynı saatlerde çalışıyorlar. Buna rağmen daha düşük ücret alıyor ve güvencesiz çalıştırılıyorlar. Patronlar ilk 3, 6 ya da 9 ay içerisinde işçiye hiçbir ücret ödemiyor, İEP kapsamındaki işçiler ücretlerini devlet fonlarından alıyor. Aslında işçinin ücretini yine işçi ödüyor. Nasıl mı? Patronlar devletin kendilerine verdikleri teşviklerden yararlanıyorlar. Teşvikler ise işçilerin alınteri ile oluşturulan İşsizlik Fonu'ndan karşılanıyor. Kısacası, işçiden alıp patronların kasasına verilen para ile patronlar işçinin ücretini ödemiş oluyor.

İEP'e katılan işçiler, çalıştıkları iş yerinde hiçbir hak talep edemezler. Yol ve yemek ödemelerini patron isterse verir, isterse vermez. Kursiyer olarak nitelendirdikleri kişileri bütün ağır işlerde çalıştırıp, keyfi mesailere bırakıp, beş para ödememezler. İşçi, İŞKUR'la patron arasında kimin kölesi olduğunu bilemez. İşçinin "kurs" paraları ise zaten

hiçbir zaman, zamanında ve tam olarak ödenmez.

İEP, kursiyer adı altında işçilerin ucuz ve güvencesiz bir şekilde çalıştırıldıkları ve ardından tazminatsız şekilde kolaylıkla kapının önüne konulduğu bir sistem. İstihdamı arttırmak için yapıldığı söylenen bu sistemde esas gaye patronu asgari ücret karşısında korumaktır. Yani sıra kapitalist sistemin işsizlik ve enflasyon karşısındaki çaresizliğinin özetidir. Sermaye devleti bu sistemle patronların azgın sömürüsüne yardımcı olur.

YARDIM BAHANE, SÖMÜRÜ ŞAHANE

İEP, istihdamı arttırmak yalanı arkasında patronlara ucuz ve güvencesiz iş gücü sağlamanın aracıdır. Kadınlara yönelik istihdamı artırma "müjde"lerinin arkasında da hep bu amaç gizlidir.

Kaya'nın mesleki eğitim kurslarına katılan kadınlara vereceği 400 TL kreş yardımının bu açıdan hiçbir hükmü yoktur. Kaldı ki, bu uygulama ile kadın işçilerin talep ettikleri nitelikli ve ücretsiz kreş hakkı yok sayılmaktadır. Kendi yasalarında var olan kreş açma zorluluğunu hayata geçirmeyen sermaye devleti sermayeye ucuz iş gücü bulabilmek için kadınların en can alıcı sorunu olan çocuk bakımını öne sürmektedir. Kısacası, yardım bahane, sömürü şahane onlar açısından.

İŞÇİ-EMEÇÇİ KADINLAR TALEPLERİNİ YÜKSELTİLMELİDİR

Bu yüzden işçi-emeççi kadınlar, meslek edinme adı altında köleliği perçinleyen bu sistemi kabul etmemeliler. İEP'in kaldırılması, güvenceli iş, insanca yaşamaya yeten vergiden muaf ücret, sağlıklı bir çalışma ortamı vb. talepler üzerinden mücadeleyi büyütmelidir.

S. DİCLE

Suriye krizi ve emperyalist hegemonya mücadelesi

Suriye’de “barışın sağlanması ve akan kanın durması” amacıyla bugüne kadar düzenlenen sayısız “barış zirvesi”, verilen “umut” mesajlarına rağmen hayal kırıklıklarıyla sonuçlandı. Bunlardan biri de “siyasal çözüm” hayalleriyle 8. kez gerçekleşen ve başarısızlıkla sonuçlanan Cenevre görüşmeleri oldu.

Birleşmiş Milletler (BM) özel temsilcisi Staffan de Mistura, 28 Kasım-14 Aralık tarihleri arasında gerçekleşen Cenevre-8 görüşmelerinin başarısızlıkla sonuçlandığını itiraf etmişti. De Mistura, Suriye hükümetini diyalog ve müzakere için yol aramamakla suçlamış, “sadece terörizm hakkında konuşmak istediği” değerlendirmesinde bulunmuş, muhalif grupların gösterdiği çabayı olumlayan ifadeler kullanmıştı.

Suriye’nin BM daimi temsilcisi Beşar Caferi ise, Suudi Arabistan ve batılı devletleri, görüşmeleri sabote etmekle suçlamıştı. Kasım ayında toplanan 2. Riyad Konferansı’nda muhalif gruplar tarafından öne sürülen, Cumhurbaşkanı Beşar Esad’ın görevlerinden çekilmesi talebini, “Cenevre sürecini baltalayan bir şantaj” olarak nitelendirmişti. Bu talebin sonuç bildirgesinde yer almasının, BM’nin arabulucu rolünü sarstığını dile getirmişti.

TÜKETİLEN “ÇÖZÜM ZİRVELERİ”

İç savaşın sona erdirilmesi için ilk uluslararası zirve 30 Haziran 2012’de Cenevre’de gerçekleştirildi. Zirveye, BM Güvenlik Konseyi daimi üyeleri olan ABD, Rusya, Çin, İngiltere ve Fransa’yla birlikte AB, yanı sıra Türkiye, Katar, Kuveyt ve Arap Birliği temsilcileri katılmışlardı. Zirvede, bir geçiş hükümetinin oluşturulması ve ülkedeki tüm gruplara temsil hakkı verilmesi, çok partili serbest seçim sistemine geçilmesi kararları alınmıştı. Geçiş hükümetinde Esad’ın olmaması gerektiğini düşünen ABD ile, Esad’lı bir Suriye düşünen Rusya gibi iki emperyalist küresel güç arasındaki çelişki, zirveye damgasını vurmuştu. Cenevre-2 de hemen aynı nedenle dağılmıştı.

1 Ocak 2016’da planlanan zirve ise, başka şeylerin yanı sıra görüşmeye katılacak taraflar konusunda anlaşmaya

varılmaması sonucu sürekli ertelendi ve toplanmadan son bulmuş oldu. 23 Şubat-4 Mart 2017 tarihleri arasında gerçekleşen Cenevre-4 görüşmelerinden sonra konuşan BM Suriye özel temsilcisi de Mistura, somut sonuçlar alınmasa da görüşmelerin daha olumlu havada geçtiğini ifade ederek teselli bulunmuştu.

“Çözüm ve barışa” yönelik somut adımların bir türlü atılmadığı Cenevre görüşmelerinin altıncısı Mayıs 2017’de gerçekleşti. Temel başlığı, BM kararlarının uygulanması doğrultusunda somut adımlar atmaktı. Cenevre-7’de de, BM Güvenlik Konseyi’nin kabul ettiği ateşkes, terörizm, anayasa ve siyasi geçiş konuları ele alındı ve yine sonuç çıkmadı. Cenevre-8’in akıbeti ise yukarıda özetlenmiş bulunuyor.

Bu gelişmeler yaşanırken, Türkiye, Rusya ve İran Suriye gündemiyle Moskova’da bir araya geldiler. Bu ülkelerin temsilcileri adına konuşan Putin, üç konuda anlaşmaya vardıklarını duyurdu. Türkiye, Rusya ve İran’ın insiyatifiyle 30 Aralık 2016’da Kazakistan’ın başkenti Astana’da barış görüşmeleri başlatıldı. Varılan mutabakat, 23 Ocak 2017’de sonuç bildirisiyle duyuruldu. Bildiride, Suriye’de sorunun askeri yöntemlerle çözülemeyeceği belirtiliyor, tüm muhalif

gruplara Şubat ayında Cenevre’de yapılacak konferansa katılma, İŞİD ile Nusra gibi terörist gruplara karşı savaşma çağrısı yapıyordu. Son olarak, “BM Güvenlik Konseyi’nin de teyit ettiği üzere farklı etnik ve dini kesimlerin bulunduğu demokratik bir ülke olarak Suriye’nin toprak bütünlüğünün korunması” gerektiğinin altı çiziliyordu.

Astana görüşmelerinin ikinci turu, 16 Şubat 2017’de gerçekleştirildi. Rusya, Türkiye, İran, rejim temsilcileri, muhalifler, yanı sıra ilk kez garantör ülke olarak Ürdün’ün katıldığı bu görüşmenin sonucu, “Rusya, İran ve Türkiye’den oluşan bir görev gücü kurulmasına ilişkin maddenin kabul edilmesi oldu.” 14 Mart 2017’de başlayan Astana görüşmelerinin üçüncü turu, ateşkesin uygulanmasını sağlamak amacıyla daha önce kurulan mekanizmayı güçlendirme kararıyla sonuçlandı. 4. ve 5. Astana görüşmelerinin temel konusu, yedi bölgeyi kapsayan çatışmasızlık alanlarının oluşturulması idi. Bunun gerçekleşmesi için ABD ve Ürdün’ün katılımı kararı alındı. İdlib’de oluşturulacak çatışmasızlık bölgeleri kapsamında varılan anlaşma gereği Türk askerinin İdlib’e gireceği 6. Astana görüşmelerinin ana konusu oldu. 30 Ekim 2017’de başlayan 7. Astana görüşmeleri; Esad rejiminin

cezaevlerindeki tutukluları serbest bırakması, rejimin yaptığı ateşkes ihlalleri, tarihi bölgelerde bulunan mayınların temizlenmesi, abluka altındaki bölgelere insani yardımın ulaştırılması başlıklarını taşıyordu. Bu görüşme de hezimetle sonuçlandı.

Tümü de iflasla sonuçlanan bu zirveleri Soçi Zirvesi izledi. Tayyip Erdoğan, Vladimir Putin ve Hasan Ruhani’nin bir araya geldiği bu zirvenin iç savaşın bitirilmesinde önemli bir adım olduğu ifade edildi. Suriye’de tüm tarafların katılacağı Ulusal Diyalog Kongresi düzenlenecek, PYD’nin kongreye katılması durumunda Türkiye görüşmelere katılmayacak, ülke genelinde BM gözetiminde demokratik seçimler yapılacak vb. açıklamalar yapıldı. Gelişmelerin seyrinin çözümsüzlük olduğu biliniyor.

İki büyük küresel güç olan ABD ve Rusya ile birlikte gerici bölgesel güçler arasındaki çıkar çatışmaları, Suriye Kürtlerinin durumu, bu girişimlerin sonuçsuz kalmasının nedenleri arasındadır. PYD ve YPG, Rusya ve ABD ile batılı emperyalistler tarafından meşru sayılmaktadır. Rusya ve ABD, hegemonya mücadelesinin bir sonucu olarak bölgedeki çıkarları gereği YPG’yi destekleyerek kendi etki alanında tutmaya çalışmaktadır. Bu durum, Kürt eksenli bölge politikası iflasla sonuçlanmış bulunan Türk sermaye devletinin iki küresel güç arasındaki manevra alanını önemli ölçüde daraltmış, onu yeni bir açmazla yüz yüze bırakmıştır. Suriye savaşında böyle bir rol oynayan Kürtleri “çözüm ve barış” masası dışında tutarak adım atılmayacağı için Rusya

İsrail Suriye ordusuna yine saldırdı

Suriye’deki saldırganlığını sürdüren İsrail, 9 Ocak’ta gece saatlerinde Suriye Arap Ordusu’na yönelik saldırı gerçekleştirdi.

Şam saatiyle gece 02.40 sularında Lübnan’ın işgal ettiği bölgesinde konuşlandığı saldırı aygıtlarıyla füze ateşleyen İsrail, Şam’ın kuzeyinde bulunan Kuteyfe’deki üssü hedef aldı.

Füze saldırıları 04.00 ve 04.15 saatlerinde de devam ederken, bazı füzelerin havada imha edildiği bazılarının ise Suriye ordusuna ait noktaları vurduğu kaydedildi.

Taberiye Gölü yakınlarından atıldığı belirtilen füzelerin yol açtığı hasara ilişkin henüz bilgi verilmedi.

yeni bir Soçi Zirvesi planlanmaktadır.

ORTADOĞU'DA İSTIKRARSIZ, ÇATIŞMA VE SAVAŞ DİNAMIĞI

Bizzat kendisi tarafından yaratılan ve büyük bir güç haline getirilen IŞİD'in terörüne karşı mücadele gibi tiksindirici bir gerekçeyle ABD'nin 2014 yılında Suriye savaşına dolaysız olarak katılması, 2015 Eylül'ünde Rusya'nın bölgeye etkin bir giriş yapması, bölgedeki güç dengelerini değiştirdi.

Rusya'nın Suriye'nin yanında savaşa girmesi, ABD'nin çıkar ve hesaplarına büyük bir darbe oldu. Rusya bölgeye etkin bir çıkış yapmakla ABD'nin hesaplarını boşa düşürmekle kalmayacak, başarıyla çıkması durumunda ABD emperyalizminin küresel güç konumunu da sarsacaktır.

Dolayısıyla her iki emperyalist gücün derdi, Suriye halkının çektiği acılar, yaşadığı kıyımlar değil, Ortadoğu'daki emperyalist çıkarlarıdır. "Siyasal çözüm ve barış" girişimleri de bu amaca hizmet etmektedir. "Suriye krizine çözüm" adı altında Suriye'ye ve onun üzerinde bölgeye yeni bir biçim vermek ve bölgedeki emperyalist hegemonya mücadelesini yeni biçimler içinde sürdürmektir.

Tüm dünyada olduğu gibi Ortadoğu'daki olaylar, barış değil istikrarsızlık, çatışmalar, sertleşen emperyalist nüfuz mücadeleleri yönünde seyretmektedir. Ortadoğu'da bunu doğrulayan sayısız gelişme yaşanmaktadır. Barışın en çok konuşulduğu bir aşamada ABD ve Rusya birbirlerine karşı hamleler yapmaktadır.

Trump'ın Ortadoğu politikasının ana eksenini saldırganlıktır. Son Kudüs çıkışıyla İsrail'e sınırsız desteği sürdürmek, İsrail'in Suriye'ye saldırılarını susarak onaylamak, İran'ı daha somut olarak saldırı tahtasına oturtmak, Körfez'in gerici güçleriyle İran'a karşı ittifakı sıkılaştırmak, Rojava'daki etki sahalarını genişletip güçlendirmek, YPG'yi düzenli ordu haline getirme eğilimi, Suriye rejimiyle yeniden savaşıma işaretleri vermek, ABD'nin izlediği politikaların başlıcalarıdır. Bütün bunları Rusya'ya karşı adımlar tamamlamaktadır.

Suriye savaşı emperyalist devletler arası mücadelenin öne çıkan cephesinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla, Suriye'nin geleceği, Ortadoğu'daki emperyalist hegemonya mücadelesinin alacağı biçime sıkı sıkıya bağlıdır.

Emperyalist-kapitalist sistemin çok yönlü yapısal krizi, emperyalistler arası çelişki ve çatışmaları derinleştirmekte, rekabeti kızıştırmakta, nüfuz mücadelelerini sertleştirmekte, militarizmi tırmandırmakta, bunların bir sonucu olarak saldırganlık ve savaşları çoğaltmaktadır. Suriye ve Ortadoğu'da yaşananlar bunların doğal sonuçları olarak karşımızda durmaktadır. Bunu değiştirebilecek tek şey, işçi ve emekçiler ile bölge halklarının emperyalizme ve bölge gericiğine karşı devrimci mücadele birliğidir.

Revolutionärer Jugendbund'un 4. gençlik kampı

Avrupa Devrimci Gençlik Birliği'nin (Revolutionärer Jugendbund – RJ) "Kolektif bir hafta için" çağrısıyla örgütlenen yıl sonu kampı başarıyla tamamlandı. Bu yıl, geçmiş kamp deneyimlerinin dersleriyle katılımda kitlesellikten çok niteliğe önem verildi. Katılımdaki nitelik, gençlerin iç ilişkilerinin güçlenmesinin, hızla kaynaşabilmelerinin, dağıtıcı gruplaşmalar yerine kolektif yaşamın kurulabilmesinin, iç uyumun yakalanabilmesinin ön koşullarını sağladı.

Gündelik yaşamın planlı örgütlenmesi, gençlerin ortak atmosferin bir bileşeni olmalarını; herkesle rahatça ilişki kurabilen, kendini zorlanmadan ifade edebilen özneler haline gelmelerini kolaylaştırdı.

KOLEKTİF ETKİNLİK VE FAALİYETLER

"Kolektif bir hafta için" anlayışının hayata geçmesinde folklor, müzik, tiyatro gruplarının çalışmaları ortak idealler uğruna hareket eden gençlerin yeteneklerini açığa çıkardı. Yılbaşı etkinliğinde söz konusu grupların ürünleriyle oluşturulmuş bir program sunularak kadın sorunu, işçilere dayatılan kölelik ve kapitalizmde yozlaşma gibi temalar işlendi. Yeni yıla da dışarıda "One solution-revolution!" sloganı ile girildi ve yılın ilk saatleri hep beraber söylenen şarkılar ve halaylarla devam etti.

Kolektif oyunlar da gençler arasındaki ilişkileri güçlendirme ve kolektif düşünmeyi geliştirme işlevi gördüler.

SEMİNER VE SUNUMLAR

Tüm bunlar üzerinden oluşturulan kuşatıcı atmosfer, kampın eksenini oluşturan seminerlerin-sunumların başarısını koşulladı. İlk iki gündeki "Demokrasi ve diktatörlük" ile "Yozlaşma" konulu sunumların yanı sıra kampta, "Almanya'da gençlik hareketi", "Tekelleşme (Bayer&Monsanto örneği ve ilaç sektörü üzerin-

den)", "Almanya'da sağlık sistemi", "Gıda sektörü ve beslenme" başlıklı sunumlar yapıldı.

Gençlik hareketi sunumunda, '68 kuşağının çıkışına kaynaklık eden tarihsel ve toplumsal arka plan işlendi. Devamında Almanya'daki gençlik hareketinin "hippi hareketi" olarak damgalanması ya da öyle yansıtılması eleştirildi. '68 dönemi gençlik hareketinin ana gövdesiyle devrimci ve militan bir kimlik taşıdığına işaret edildi. Sonrasında gençlik hareketinin son 30-40 yıllık evrimine ve kesinti-boşluk dönemine işaret edilerek, bugünkü gençlik hareketi henüz zayıf, örgütsüz ve birleştirici devrimci önderlikten yoksun olsa da G20'den beri Almanya'da yeniden militan bir havanın estiği söylendi.

Tekelleşme konulu sunumda, kimya ve eczacılık sanayisinin kirli işleri ve ilişkileriyle ilgili bilgilendirme yapıldı. Bu konuda özelde Bayer ve Monsanto şirketleri üzerinde duruldu. Bayer ve Monsanto'nun Vietnam savaşındaki rolü teşhir edildi. Sonuç olarak, bugünkü sistemde sermayenin ve kârın insandan daha önemli olduğu çarpıcı verilerle ortaya konulmuş oldu.

Sağlık sistemi başlıklı seminerde önce grup halinde, ideal bir sağlık sisteminin nasıl olması gerektiği tartışıldı. Üç RJ'linin ortak sunumunda ise öncelikle sağlık sisteminin tablosu "Sosyal Güvenlik Yasası" üzerinden kronolojik olarak işlendi. Sonrasında, istatistiki bilgiler aracılığıyla ilaç sektörü gerçeği ve en son olarak da sağlık alanındaki çalışanların koşulları ele alındı.

RJ MECLİSİ

Kampın 5. günü RJ Meclisi'ne ayrıldı. Öncelikle, genel kurul sonrasında, eski biçimde koordinasyon ekibi toplantılarının yerine, 3 aylık periyotlarla meclis

toplama eğilimi olduğu, bunun tartışma, söz ve karar iradesini yerellere doğru genişletmek anlamına geldiği vurgulandı. Meclisin işleyişi üzerinde durularak, yerel inisiyatifler ile merkezi politikanın belirlenmesi arasındaki bağlantı sorunu ele alındı. Mecliste oluşacak irade ve anlayış birliği üzerinden yerelerde daha inisiyatifli ve sahiplenici bir çalışmanın yürütülebileceğine işaret edildi. Tartışmalarla ilk üç aylık dönemin faaliyeti planlandı. Bu çerçevede; 1) Militarizm, 2) Eğitim sistemi, 3) İşsizlik ve gençlik, 4) Dünyada ve Almanya'da servet-sefalet tablosu, 5) Irkçılık ve faşist akımların yükselişi sorunlarının öne çıkarılacağı bir faaliyet yürütülmesi kararlaştırıldı. Her bir başlıkla ilgili bülten özel sayılarının ve çalışmada kullanılacak diğer materyalin (afiş, video vb.) hazırlanması için yerel gruplar görev aldılar. Bunların dışında RJ'nin toplumsal olaylar veya politik gelişmeler karşısında hızlı refleks göstermesi, keza her yerelde marksist-leninist eserler üzerinden eğitim çalışmalarının başlatılması ve yayınlarla ilgili kararlar alındı. Oldukça canlı bir atmosferde gerçekleşen meclis, 14 Ocak'ta Berlin'de gerçekleşecek LLL yürüyüşüne geniş katılım hedefiyle noktalandı.

Gençlik kampı, veda gününde yapılan değerlendirme toplantısıyla tüm gençlerin sırayla düşüncelerini ve izlenimlerini paylaşımları ile sona erdi. Konuşmalarda; gündelik yaşamı birlikte örgütlemenin çok eğitici olduğu, kamp ortamı sayesinde birçok gencin yeteneklerini geliştirme olanağı bulunduğu gibi vurgular öne çıktı. İlk kez katılan gençler ise RJ ile tanıştıkları için çok mutlu olduklarını dile getirdiler.

Başarıyla sonuçlanan ve tüm gençlerde büyük bir motivasyon yaratan kamp, RJ'nin yeni yılı büyük bir özgüven ve umutla karşılamasını sağladı.

Sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillenen “Endüstri 4.0”

“Endüstri 4.0”, sanayi devriminin 4. evresi olarak tanımlanan sürecin başlangıcı. Kendisi yeni yaygınlaşan bir tartışma olsa da, yaratabileceği olumsuzlukları ortadan kaldıracak düzenlemeler tartışılarak buna 5.0 denmeye başlandı bile. İki yönlü tartışma öne çıkıyor: Sanal gerçeklik ve beraberinde getireceği işsizlik kaygısı.

“Endüstri 4.0”ın hedeflerinden bahsetmeden önce 4. evreye kadar sanayideki gelişmenin nasıl ilerlediğine bakalım. Sanayi devriminin birinci evresi manifaktürden makineleşmeye geçilen 18. yüzyıldır. İngiltere merkezli olarak, kömür ile çalışan buhar makinesinin 1712 yılında bulunması ile süreç başlamıştır. İkinci evre daha çok 19. yüzyılın ikinci yarısında gelişmiştir. Elektrik ve iş bölümüne dayalı seri üretime geçilen bu dönemi etkileyen etmenler; 1880’de başlayan Taylor’un üretimi örgütlenme biçimi ile 1840’ta telgraf ve 1880’de telefonun icadıdır. 20. yüzyıl ile başlayan üretimin otomasyonlaşması 3. evredir. 1971 yılında mikroişlemcinin bulunması ve kişisel bilgisayarların üretilmeye başlaması, 1976’da Apple’ın üretilmesi, bu evrenin gelişim basamaklarıdır.

İçinde bulunduğumuz 21. yüzyıl ise 4. evre, diğer adı ile “Endüstri 4.0”dır. Bu dönemin özellikleri, otonom makinalar ve sanal ortamlardır. 1988 ile başlayan Auto ID Lab sistemi, 2000 yılı nesnelere internetinin oluşumu, 2010 hücreli taşıma sistemi ve birkaç yıl içerisinde tamamlanarak işlerlik kazanacağı düşünülen otonom etkileşim ve sanallaştırma.

“Endüstri 4.0” denildiğinde akla ilk robotlar gelse de, robotik süreç aslında 3. evrede, bilgisayarlar ve otomasyon ile çoktan başlamıştır. Sanayinin dünya genelinde daha da geliştiği, fabrika sayısının arttığı düşünüldüğünde, çalışan işçi sayısının aynı oranda artmamasının bir nedeni de teknolojinin ilerlemesi ile insan gücünün yerini alabilen robotlar, bilgisayar tabanlı makineleşme düzeyidir. “Endüstri 4.0”, bu geline düzeyin ilerlemesi ve kendini takip edebilen ürünler noktasına gelmesidir. “Endüstri 4.0”ın, nesnelere interneti, hizmetlerin interneti ve siber-fiziksel sistemler şeklinde yapıpırdan oluştuğu ifade ediliyor. Hedeflenen akıllı fabrikaların prototipi, Almanya Kaiserslautern’de, içinde Siemens’in de bulunduğu 20 şirket ve araştırma ortaklığı ile kurulan küçük bir fabrika.

“Endüstri 4.0”ın avantajı olarak şunlar ifade ediliyor: Sistemin izlenmesinin

Kapitalizmde bilim ve teknoloji toplumun değil sermayenin ihtiyaçlarına hizmet etmektedir. Üzerine onca tartışma yürütülen “Endüstri 4.0” evresi, insanlığın büyük bir bölümüne azgın bir sömürünün, açlık ve sefaletin, işsizliğin dayatıldığı bir evredir.

ve arıza teşhisinin kolaylaştırılması; sistemlerin ve bileşenlerinin öz farkındalık kazanması; sistemin çevre dostu ve kaynak tasarrufu davranışlarıyla sürdürülebilir olması; daha yüksek verimliliğin sağlanması; üretimde esnekliğin artırılması; maliyetin azaltılması; yeni hizmet ve iş modellerinin geliştirilmesi.

Önümüzdeki on yıllarda sadece fabrikalar üzerinden bir değişim ve işçinin işsizleşmesi öngörülmüyor. Bunun tüm meslek alanlarına yansımaları olacağı, birçok mesleğin yaşamdan silineceği ve şu an aklımızın ucundan geçmeyen meslek alanlarının ortaya çıkacağı ifade ediliyor. Taksi şoförlüğünden tıp doktorluğuna kadar uzanan geniş bir skaladan bahsediliyor.

Burada “Endüstri 4.0”ın nasıl tanımlandığına ilişkin kısa bir giriş yaptık. “Endüstri 4.0”ı tanımlamaktan öte buna dair tartışmalar üzerinde durmak gerekiyor.

“ENDÜSTRİ 4.0” YENİ BİR DÖNEM Mİ, YENİ BİR DÜZEN Mİ?

Bilim ve teknolojiye gelişmelerle birlikte kapitalist üretimin ve işleyişin geldiği ve geleceği nokta üzerinde duruluyor. Artık dönemin farklılaştığı, sınıfsal ayrımların eskisi gibi olmadığı, sınıf mücadelelerinin anlamsızlaştığı yapılan tartışmalar arasında. Yeni tartışmalar değil bunlar. 3. evre olarak tanımlanan süreçle birlikte “artık bilgi çağındayız”

ile başlayan cümlelerin devamında çokça duyuldu. Bilgi sahibi olanların dönemi, dünyası, egemenliği gibi söylemler gelişti. Ve tabii ki daha çok bilişim üzerinden örnekler verildi: Bill Gates, Steve Jobs, Martin Cooper, Vinton Cerf vb. gibi...

Peki, bilgiyi, teknolojiyi geliştirenler kimler? Kimin hizmetine sunuluyor, kimin ihtiyacına göre düzenleniyor? Ve bu teknolojik gelişme kimin tekeline giriyor?

Ortada ekonomik temelli değişen bir işleyiş yok. Bu da demek oluyor ki, iddia edildiği gibi sınıfsal ayrımlarda bir değişim yok. Teknolojinin ve bilimin gelişmesi kapitalizmin işleyiş yasalarını değiştirmiyor, sadece üretim olanaklarını ve seriliğini belirliyor.

Ve üzerinden atlanmaması gereken en önemli yön: Teknoloji ve bilim sermaye sınıfının tekeline ve denetiminde gelişiyor.

“ENDÜSTRİ 4.0” TOPLU İŞSİZLİK Mİ, DEĞİŞEN İŞ NİTELİĞİ Mİ?

Makineleşme ve robotlaşma ile birlikte iş gücünde azalma yaşanması ya da yeni meslek alanlarının ortaya çıkması elbette mümkün. Teknolojik gelişme işgününün kısaltılması için çok büyük bir imkan iken, kapitalizmde bu mümkün değil. Kapitalizm ayakta kaldığı sürece, sömürü çarkları arasında açlık-yoksulluk sınırında çalışan ile işsiz olmak arasında pinpon topu gibi oynanacağımız kesin.

İstihdamın düzenlenmesi, daha çok kişinin istihdama katılması değil, daha az kişiye daha çok işin yüklenmesi anlamına geliyor. Türkiye’de 3,5 milyon, dünyada 201 milyonun üzerinde kişinin işsiz olduğu ifade ediliyor. Gerçek sayı ise bunun çok çok üzerinde.

FORMÜL: KAPİTALİZME KARŞI, İNSANLIK VE DOĞA İÇİN!

Kapitalizm, sadece metallerin üretilmesi değil kârlı bir şekilde satılmasına dayalı bir sistemdir. Bu da onun en büyük açmazıdır. Sermayenin krizinin dünya ölçüsünde derinleşmesinin gerisinde bu vardır.

Kapitalizmde bilim ve teknoloji toplumun değil sermayenin ihtiyaçlarına hizmet etmektedir. Üzerine onca tartışma yürütülen “Endüstri 4.0” evresi, insanlığın büyük bir bölümüne azgın bir sömürünün, açlık ve sefaletin, işsizliğin dayatıldığı bir evredir. Bilim ve teknolojinin sağladığı kolaylık, arttırdığı zenginlik sadece emekçi yığınların yoksulluğunu daha da derinleştirmektedir.

Artık kapitalizmin yama yapılabilir bir yanı kalmadığı somut ve acı gerçeklerle görülmektedir. Bilim ve teknolojinin insanlık ve doğaya uygun gelişimi için, insanlığın özgür geleceği için mücadeleden başka bir yol yoktur.

Yürekten adanmışlık: İvan Vasilyeviç Babuşkin

Gerçeğin hareketiyle dönen dünya, sınıfların ortaya çıktığı özel mülkiyet düzeninden beri ezilenlerin mücadelesine tanıklık etmektedir. 1566'da Hollanda, 1642-49'da İngiltere, 1775'te Amerika ve 1789'da Fransa başarılı burjuva devrimlere sahne olmuştur. Avrupa'da devrimci baharın başlangıcı olan 1848 Fransız Şubat Devrimi ve ardından gelen Haziran yenilgisi, işçi sınıfını burjuvaziden kopararak, kendi sınıf çizgisine bir adım daha yakınlaştırmıştır. İşçi sınıfı artık kendi devrimini yapma evresindedir. Burjuvazinin yıkılıp proletarya diktatörlüğünün kurulması zorunluluğunu ortaya koyan bir aşamaya geçmiştir.

1848'lerdeki devrimci baharın etkisinin kırılmasıyla Avrupa'da gericiğin hakim olmaya başladığı süreç ne kadar ağır olsa da gerçeğin hareketi ileriye doğru akmaktadır. Oluşum halindeki işçi sınıfının aldığı ağır yenilgiler işçilere kendi gerçekliklerini, sonuna kadar tek devrimci sınıfın proletarya olduğunu gösterecek; bilimsel sosyalizmin doğumunu müjdeleyecektir. Gerçek olguların ışığında Marx ve Engels proletaryanın ilk devrimci partisi Komünistler Birliği'ni şekillendirip, ardından ilk devrimci proleter parti programı *Komünist Manifesto*'yu yayınlamaya, sınıf savaşımıyla ilerleyen tarihte ezilenlerin mücadelesini güvenceleyeceklerdir.

Dünyanın görmüş geçirmiş olduğu bu tanıklıklarla, Avrupa'da devrimci baharın yaşanmakta olduğu süreçte dahi büyük bir gerici odağı olarak işleyen Çarlık Rusya'sına bakacağız şimdi.

19. yüzyıl Rusya'sında soylu çiftlik sahiplerinin serfliğe dayalı ekonomisi yerini sanayinin gelişiye bir zemine bırakmaya başlamakta, daha fazla emek üretkenliği için serfliğin ortadan kalkma koşulları giderek olgunlaşmaktadır. Soyluların ayakları altında ezilen köylülerin başkaldırıları, nihayetinde Çarlık hükümetini 1861'de serfliği kaldırmak durumunda bırakır. Serflik kaldırılmış, fakat geçim için gerekli topraklar yine çiftlik sahiplerinin elinde kalmıştır ve kiralari çok yüksektir. Köylüler her geçen gün daha fazla yıkıma uğrar ve topraksız kalır. Topraksızlar her geçen gün daha fazla sayıda açılmakta olan fabrikalara doluşurlar. Fabrikalar, maden işletmeleri, demiryollarında işçi nüfusu giderek artar.

1873 yılında Totemka köyünde, yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğan İvan Vasilyeviç Babuşkin, serflerin köylülere, köylülerin 13-14 saate varan iş günüyle çok düşük ücretlerde azgınca

sömürülen işçilere dönüştüğü Çarlık Rusya'sında, işte bu işçilerden biri olmuştur. Petersburg'da torpido-torna ustası olarak çalışmış, demiryollarında iş tutmuştur. Çarlık Rusya'sında, her türlü güvenceden yoksun, izbe evlerde yaşamaya mahkûm edilen, sağlık hizmeti alamayan, keyfi kesintilerle ücreti eriyen ve karınlarını doyuramadıkları koşullarda çalıştırılan işçiler arasında hoşnutsuzluklar büyür ve ilk tepkilerini makineleri parçalayarak, fabrikaları yakarak vermeye başlarlar. Para cezalarına, ücret alımında dolandırılmalara, insanlık dışı koşullara karşı verilen bu yanıtların yerini zamanla iş durduruların, grevlerin aldığı bir sürece girilir. İşçi birliklerinin tohumları Rusya'ya saçılmakta ve yaygınlaşmaktadır.

Dünya işçi sınıfının tarihsel deneyimleri ve Marx-Engels'in bilimsel dünya görüşü sosyalizm ışığında, marksist topluluklar Rusya işçi sınıfı içerisinde birlikler kurmaya başlamaktadır. İçerisinde Lenin, Krupskaya gibi devrimcilerin olduğu marksist topluluklar yoksul köylüler, avare gezenler ve fabrikada iş tutmuş işçilerin ayan beyan yaşadığı köleliğe karşı Çarlık despotizmi altında gizli bir savaş yürütürler. Petersburg'da metal işçisi olan İvan Vasilyeviç Babuşkin'in eline fabrika çıkışlarında bildiriler, broşürler ulaşmaya başlar ve Babuşkin devrimcilerle ilişki kurar. Fabrikalarına ulaşan, iş çıkışlarında işçi eğitimleri düzenleyen Lenin ve Krupskaya gibi marksistler artık Babuşkin'in yaşamındadır. Babuşkin devrimciler tarafından gerçekleştirilen marksist öğretisi seminerlerinde yer almaya başlamıştır.

Lenin'in öncülüğündeki bu marksist işçi birlikleri sınıfla somut bağlar geliştirmeye çalışır. Babuşkin bunun en yalın örneklerinden biri olur. Birlikler geniş işçi kitlelerine siyasal bakımdan önderlik etmeye ağırlık verir. Düşük ücretlere, uzun

çalışma saatlerine karşı mücadele aynı zamanda Çarlık despotizmine karşı mücadeleyle birleştirilir ve bu çabalar işçi sınıfı hareketinde önemli bir etki yaratır. İşçi sınıfının siyasallaşmasını ve devrimcileşmesini hızlandırır.

Babuşkin'in yer aldığı Petersburg İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği, Çarlık despotizmi altında tam bir gizlilik içinde faaliyetlerini sürdürmektedir. İşçi sınıfı ve köylülerin köleliği üzerine kurulu olan Çarlık Rusya'sında birlik üyeleri pek çok kere tutuklanır, sürgünlere yollanır. İşçilerin içerisinde olduğu kadar, tutuldukları hapisanelerde de marksistler mücadeleye devam ederler. Lenin hapisaneden işçi grevlerini yönlendiren, Çarlık hükümetine karşı yapılması gerekenleri içeren bildiri ve broşürler yazmayı sürdürür. Parti programını hapisanede yazar. Babuşkin de dışarıya fabrikalar için "*İşçi yoldaşınız*" imzalı bildiriler gönderir.

Rusya'nın pek çok şehrinde/bölgesinde işçi birlikleri kurulur, yaygınlaşır ve artık birliklerin merkezi bir örgütlülük içerisinde birleştirilmesi ihtiyacı kendisini dayatmaktadır. Lenin bu temelin ustası olacaktır. 1898'de Moskova, Petersburg, Kiev, Yekaterinoslav'da kurulmuş olan işçi birlikleri sosyal demokrat parti olarak birleşirler. Bu temel üzerinden 1898'de Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi I. Kongresi gerçekleşir. Fakat henüz Rusya'da marksist sosyal-demokrat parti yaratılmamıştır. Marksist çevre ve birlikler örgütsel olarak henüz birbirine bağlı değildir. Parti programı, parti tüzüğü, merkezi bir yönetim yoktur. Üstelik işçi sınıfı hareketinde ekonomistler, işçi sınıfının bağımsız devrimci parti ihtiyacına karşı çevreciliği ve amatörlüğü kutsayan oportünist anlayışlar güç kazanmaktadır. Bu oportünist yalpalamalara son vermek ve Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin oluşumunu hazırlama görevi Lenin'in öncülüğünde birçok devrimcinin çabalarıyla

la yerine getirilmeye çalışılacaktır.

Merkezi bir yönetimin sağlanması için merkezi bir yayın ihtiyacı, Lenin'in kurduğu illegal gazete *Iskra*'yla sağlanmaya çalışılır. *Iskra* yerel marksist çevre ve örgütlerin bütünleşmesi ve partinin inşası görevini yüklenecektir. *Iskra*'nın bu misyonu yerine getirmesi ise tabii ki devrimci kadrolar ve öncü işçilerin seferberliğiyle mümkün hale gelecektir. Babuşkin, bu öncü işçilerden biridir.

Lenin'in Rusya'nın pek çok bölgesinde çalışmış ve buralarda işçi çevreleri yaratmış olan Babuşkin için söylediği şu sözler bu gerçeğin yalın ifadesidir: "*İvan Vasilyeviç özgürken, Iskra hiçbir zaman gerçek işçi yazışmalarından yoksun kalmadı. Iskra'nın ilk yirmi sayısını gözden geçirin. Şuya, İvanovo-Voznesensk, Orehovo-Zuyevo ve Orta Rusya'nın diğer yerlerinden gelen tüm bu mektupların hemen hemen hepsi, Iskra ile işçiler arasında en yakın bağı kurmak için her çabayı gösteren İvan Vasilyeviç'in elinden geçmişti. İvan Vasilyeviç, Iskra'nın en çalışkan muhabiri ve ateşli destekçisiydi.*"

Iskra'nın aktif bileşeni, Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin oluşumunun emektarlarından Babuşkin, 1905 Devrimi'nin sonrasında Sibiry'a'nın pek çok bölgesinde çalışma yürütür. Asker ve kazak temsilcileri sovyetinin kuruluşuna öncülük eder. 1906 yılında Sibiry'a'da örgütlenen ayaklanmayı bastırmaya gelen Çarlık askerleri tarafından katledilir. Çarlık kuvvetleri karşısında kimliklerini açıklamayan Babuşkin ve yoldaşlarının kurşuna dizilerek öldürülmeleri olayı, aradan 4 yıl geçtikten sonra, 1910 yılında ortaya çıkar.

Lenin, Babuşkin için, "Babuşkin devrimden 10 yıl önce işçilerin sosyal demokrat partisini yaratmaya başlayan işçi sınıfının savaşçılarından biridir. Böylesi savaşçıların proleter kitleler arasındaki yorulmaz, kahramanca sebatlı çalışması olmasaydı, RSDİP, bırakın 10 yılı 10 ay yaşayamazdı" demektedir.

Nitekim Lenin öncülüğünde ve Babuşkin gibi nice devrimcinin çalışkanlığı, fedakârlığı sayesinde Bolşevik Parti önderliğinde birleşen işçi sınıfı ve ezilen emekçiler gerçekleştirdikleri sosyalist devrimle kölelik zincirinden kurtulmuşlardır. Babuşkinlerin paha biçilmez emekleri Ekim Devrimi'yle taçlandırılmıştır.

İşçi sınıfının kurtuluşu için kendisini mücadeleye yürekten adayan Babuşkin'in anısı, bu mücadeleyi sürdürenlerin yüreklerinde atamaya devam edecektir.

“Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Herşeye rağmen!”

Karl Liebknecht

“‘Berlin’de düzen hüküm sürüyor!’ Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin ‘düzeniniz’. Devrim daha yarın olmadan, ‘zincir şakırtıları içinde yeniden doğrulacaktır!’ ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir:

**“‘Vardım, varım, varolacağım!’”
Rosa Luxemburg**

Karl Liebknecht - Rosa Luxemburg

Adları kapitalist sömürüye, emperyalist savaşa ve oportünizme karşı mücadele çağrısıdır!

Kavgamızda yaşıyorlar!